

Vacenovický

ZPRAVODAJ

Červen/2013

Čarovné barvy země

Žáci výtvarné dílny se zapojili do 3. ročníku výtvarné soutěže „Čarovné barvy země.“ Vyhlášovatelem je Jiho-moravský kraj a odborně tuto soutěž zajišťuje Slovanské hradiště v Mikulčicích. Žáci malovali a tvořili přírodními barevnými jíly. Vznikla tři díla, která spadala do 2. věkové kategorie (9 - 11 let) s tématem „Okouzlení přírodou.“

Dne 14. června jsme se jako zástupci výtvarné dílny zúčastnili slavnostního vyhlášení v Mikulčicích. Velkou radost nám udělalo 1. místo s dílem Pramen života, jehož autorkami jsou Klára Křížková a Valerie Výletová z 5. ročníku. Obraz Květ života získal také krásné 5. místo a na jeho tvorbě se podíleli žáci 4. ročníku Natálie Lípová, Kateřina Sedláková a Lukáš Svoboda. Snahu a kreativitu uplatnili také Jáchym Lisý a Tomáš Leskovan ve svém díle Strom života. O příjemnou zábavu celého odpoledne se postarala hudební skupina Countrio z Hodonína.

Vítězky soutěže Čarovné barvy země

Pramen života

Květ života

Strom života

Milí spoluobčané,

letošní zima s přívaly sněhu a jaro s téměř permanentně zataženou oblohou nám všem na duševní pohodě nepřidává. Nyní je konec června a zdá se, že snad už bude mít letní slunce v přírodě převahu.

Část naší země se potýká s následky katastrofických povodní. Je až dech beroucí jaké škody dokáže voda napáchat. Budme vděční, že se takové katastrofy naší obci vyhýbají. Že trocha deště navíc u nás na Moravské Sahaře znamená jen podmáčené dvory, menší úrody na zahrádkách a nepěkné muškáty v truhlících za oknem.

V minulém roce byl pořízen s 90% dotací traktorek se zametacím zařízením na úklid ulic a květnu tohoto roku byl zakoupen mulčovací stroj na sekání větších ploch. Tímto se snažíme i tuto běžnou práci zefektivnit a zrychlit, aby během letních měsíců byl čas i na jiné úkoly, které práce u obce přináší. Vám všem děkuji, že je pro vás samozřejmostí udržovat si před svými domy pozemky čisté a posekané. Pokud by to bylo kapacitně jen trochu možné, obec by tuto činnost převzala sama, bohužel není v našich možnostech udržovat všechny obecní pozemky v pořádku. Proto ještě jednou děkuji, že je vám starost o obecní věci vlastní a že většina z vás ji bere jako samozřejmost.

Ono to mnohdy není jednoduché, s příchodem jara nalézáme všichni na svých předzahrádkách a trávnících psi nadělení. Vesnice donedávna tento fenomén neznala, většina lidí měla psa na dvorku

a uklidila si po něm. Dnes pejskaři uvážou svého miláčka na vodítko a jde se venčit. Než se dostanou ze středu obce na okraj, zastaví se u několika okrasných keřů a stromků svých sousedů, popřípadě pomůže i holý trávník, a je hotovo. Rovněž kolem sklepů v uličce Žlábky je hezká procházka. Psíci pobíhají a zvedají nožičky, tu u lavičky, tu u keřku. To mají naši vinaři hezké posezení u vína.

Proč to trpíme? Psi bez vodítek a náhubků se nám potulují po dědině, kolem mateřské školky a v horším případě i na dětském hřišti.

Co s tím? Znečištění veřejného prostranství je přestupkem proti veřejnému pořádku a je zde možné uložení pokuty. Rovněž i pro pohyb psů na veřejném prostranství jsou určena pravidla zákonem.

A ještě jedna připomínka, se kterou mě často zastavujete a prosíte o pomoc: stání automobilů na místních komunikacích. Tento nešvar už nebudu komentovat. Zde je výtažek ze zákona 361/2000 Sb. o silničním provozu:

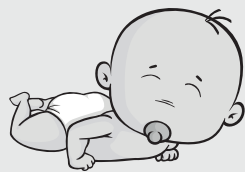
Řidič smí zastavit a stát jen: Vpravo ve směru jízdy co nejbližší pozemní komunikace, na jednosměrné komunikaci vpravo i vlevo. Při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy!!!!!!!

Jana Bačíková, starostka obce

Vítání občánků

Děti narozené v I. pol. r. 2013:

*Tu máš
korálky snění
k navlékání.*

*Pojdme hádat,
který se dnes
bude zdát.*

*Černý, bílý nebo strakatý
bude v noci za vraty
na čekané stát?*

Filip Horáček (2012)
Patrik a Radim Koneční (2012)
Hana Fridrichová (2012)
Štěpán Kroupa (2012)
Vojtěch Ingr
Elena Macháčková
Zbyšek Zlámalík

Nikol Vaňková
Jindřich Sabáček
Eliška Profotová
Jana Stöckelmayerová
Jan Harca
Filip Broda

Svatby v I. pol. r. 2013:

*Jsi pro mě vším,
ted' už konečně vím,
že chci jen a jen tebe.
Svůj život bez tebe
si už nedovedu představit,
nedokážu tlukot srdce zastavit.*

*Udělal bych pro tebe všechno,
co jsi jen budeš přát,
chtěl bych si s tebou hrát.
Ted' konečně porazím to temno,
které v skrytu duše mám,
už nechci zůstat sám.*

Ing. Václav Novák a Mgr. Jana Kořínková
Adam Berger a Světlana Slancová
Vladislav Mořický a Monika Stuchlíková
Martin Synek, DiS. a Lucie Novotná

Významná osobní výročí I. pol. roku 2013

*Aleje kvetoucích jabloní
nám připomenou naději
a krásu, kterou máme kolem,
vždy, když pylem zavoní.*

*Nebudu tě přesvědčovat,
že stojí za to bojovat,
je to prostě jako štěstí,
když pokoušíš se slitovat.*

*Slabý signál majáku
lodě v útesech vždy vítá,
vždy mě čarukrásně omámí
svěží vzduch, když svítá*

a za to stojí žít...

97. narozeniny oslavila:

Koutná Bedřicha

95. narozeniny oslavila:

Frolcová Josefa

93. narozeniny oslavila:

Křížková Jiřinka

91. narozeniny oslavil:

Dobeš Marcelín

90. narozeniny oslavila:

Výletová Anastazie

85. narozeniny oslavili:

Řiháková Hedvika (2012)
Chvostalová Blažena (2012)

Křížka Cyril
Ing. Ingr Blažej
Uherková Božena
Ingrová Růžena
Belková Františka

80. narozeniny oslavili:

Novotný Josef
Charvát Stanislav
Martinková Blažena
Sladký Ferdinand
Macková Anežka
Letochová Marie
Hutr Stanislav
Nováková Hedvika
Mikulčíková Věra

Anastazie Výletová

Josefa Frolcová

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:

Mgr. Marie a Ing. Alois Měchurovi
Anežka a František Novotní
Hedvika a Stanislav Ležákovi

Mgr. Marie a Ing. Alois Měchurovi

Anežka a František Novotní

Hedvika a Stanislav Ležákovi

*Jak pod temnou oblohou
otevřít své nitro a vědět,
že sem andělé nemohou.*

*Chci zase vidět Tvou zář,
však já nikdy nevím,
zda měla jsem si jí vážit.*

*Přes krůpěje potu jdu dál,
nevím často proč,
ale chci, aby mi na cestu vítr hrál.*

*Notu po notě pospíchá za mnou,
na cestě daleké,
kterou bych zvládla spíš ve dvou.*

*Jak pod temnou oblohou,
se dnes znovu cítím.
Až Ti budu ležet u nohou.
Kdy? Snad v budoucím bytí.*

Ludmila Příkazská – 84 let (2012)
Ladislav Hajný – 64 let
Miroslav Ondříšek – 90 let
Bohumil Grufík – 90 let
Marie Houšťová – 86 let
Václav Profota – 68 let
František Bábík – 81 let
Růžena Formánková – 81 let
František Pink – 75 let
Marie Strnadová – 84 let
Růžena Ingrová – 81 let

STATISTIKA

V I. pololetí roku 2013 se ve Vacenovicích:

narodilo	14	dětí
přihlásilo k trvalému pobytu	7	občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu	13	občanů
zemřelo	11	občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2208,
z toho je 1108 mužů a 1100 žen, průměrný věk muži – 38,59 let; ženy – 40,96 let; celkem 39,77 let.

Ludmila Kacrová, matrikářka

Co se podařilo vybudovat a co plánujeme

Neúprosný čas odkrojil z našich životů další půlrok, stejně jako z práce zastupitelstva obce. V tomto vydání obecního zpravodaje se pokusím alespoň v krátkosti seznámit vás, spoluobčany, s nejdůležitějšími, bud' prováděnými nebo připravovanými investičními akcemi.

1) Zateplení mateřské školy je v letošním roce nejdůležitější a také finančně nejnáročnější stavební akcí. Začátkem února bylo ukončeno výběrové řízení na zhotovitele, kterého se zúčastnilo 12 firem. Kritériem hodnocení bylo z 85% cena stavebních prací a 15% termín jejich provedení. Zvítězila nabídka firmy SKR stav s.r.o. Brno s cenou 7 683 500,- Kč vč. DPH a termínem výstavby 40 dní. Zahájení prací je stanoveno na 1. 7. 2013 a již proběhlo s vítěznou firmou prvního koordináčního jednání s předáním staveniště. Státní fond životního prostředí jako poskytovatel dotace uhradí 90% z ustatných nákladů a zbývající finanční prostředky poskytne Obec Vacenovice z vlastního rozpočtu. Zároveň zastupitelstvo obce rozhodlo o provedení vnitřních maleb a nátěrů dotčených prostor vč. výměny poškozených PVC podlah v prostorách pro děti a schodišťových ramen za dalších cca 300 tis. Kč. O tyto finanční prostředky jsme požádali Krajský úřad Jm. kraje. Stinnou stránkou této stavby zůstává stále ještě na SFŽP nepotvrzená smlouva o financování z důvodu časové náročnosti schvalovacího řízení, vedoucí až k podpisu a uvolnění již stanovené částky.

2) Byla provedena výstavba mokřadu za hasičským areálem v místě hranice lesního porostu a místního potoka. Vítězem výběrového řízení a zhotovitelem stavby se stala firma Zemní a stavební práce – Milan Horáček Soudoměřice s nejvyšší cenou 482 793,- Kč vč. DPH. Na tuto akci nám byla přiznána 100% dotace z Operačního programu Životní prostředí. I zde je z důvodu vysoké administrativní zátěže na straně OPŽP třeba dokončit smlouvu o financování.

3) Oprava přechodů pro chodce ve středu obce, tj. u autobusové zastávky a u základní školy, se skládá z úpravy ploch a chodníků ze zámkové dlažby a jejich nočního nasvětlení. Začátkem června proběhlo výběrové řízení na zhotovitele a s nejvyšší cenou uspěla firma VHS plus, Vodohospodářské stavby, s.r.o. Veselí nad Moravou. Realizační cena je 1 195 tis. Kč vč. DPH. I na tuto stavbu máme ze SFŽP přiznanou dotaci ve výši 844 tis. Kč.

4) Sběr a svoz bioodpadu v obci sestává z automobilového nosiče kontejnerů nosnosti 9 tun a 8 ks nízkých kontejnerů. I na pořízení tohoto vybavení máme přislíbenou od OPŽP dotaci ve výši 80% nákladů. V současné době je zpracována zadávací dokumentace pro výběrové řízení a po připomínkování a odsouhlasení fondem bude možno vypsát výběrové řízení na dodavatele. Současně usilujeme také o získání dotací na 300 ks domovních kompostérů, které by byly přiděleny do jednotlivých domácností. Věříme, že obě tyto akce by přispěly ke zlepšení třídění odpadu vč. životního prostředí v obci.

5) V průběhu druhého pololetí plánujeme dokončit opravu místní komunikace v ulici Stanoviska. Jedná se o demontáž části panelové komunikace, její rozšíření a vybudování konstrukčních vrstev. Po celé délce ulice pak ohraničení silnice obrubníky a kompletně nový povrch z obalovaných směsí. V současné době je předána projektová dokumentace vč. žádosti ohlášení stavby na odboru dopravy MěÚ Kyjov. Vypsání výběrového řízení předpokládáme do poloviny července t.r. a zahájení prací v druhé polovině srpna, nejpozději začátkem září 2013. Finanční náklady této stavby budou plně hrazeny z rozpočtu obce. Předpokládaná cena dle projektanta je cca 3 500 tis. Kč.

Tyto poměrně rozsáhlé a finančně náročné plány pro letošní rok jsou samozřejmě odvislé hlavně od naplnění předpokladu, že nové rozpočtové určení daní pro obec přinese předpokládané navýšení obecního rozpočtu o cca 3 700 tis. Kč.

Ing. František Novák, místostarosta

Třídění odpadů

Obligátní článek a pravidelný apel na vás - občany. Svoz komunálního odpadu (popelnic) stojí obec ročně nemalé peníze. Začněme třdit, zkusme si dát tu práci a nevhazujeme do popelnic to, co tam nepatří. V průměru máme v popelnicích přes 20% papíru, cca 10% plastů, 9% skla, 3% nebezpečného odpadu. Nemalé množství procent zbyvá na bioodpad. Zbylá procenta již vytřídít nejdou. Pokud dobře počítáte, jedná se o více jak 50% z celkového vyvezeného komunálního odpadu.

Nemohu vám slíbit, že pečlivým tříděním ušetříme 50% z obecního rozpočtu na odpadové hospodářství, ale určitě nebudeme muset v nejbližší době navyšovat poplatek za svoz komunálního odpadu (popelnic).

Mnozí z vás, kteří pečlivě třídíte, mě zastavujete a cítíte velkou křivdu, že máte stejné poplatky jako ti, kteří nepovažují třídění za důležité. Chápu vaše roztrpčení, ale pomoci vám neumím. Kontrolovat, kdo třídí a kdo ne, je nad naše síly. Jediné, co můžeme, je naučit naše spoluobčany třídít. A bude to nutné, protože nejen zvyšování cen pohonných hmot, ale i plánovaný svoz odpadů do dalekého Brna navýší náklady na svoz několikanásobně.

Co dělá obec pro to, aby se vám lépe třídilo:

- 1) Doplnili jsme veřejná místa pro sběr odpadu.
- 2) Pytle na sběr tříděného odpadu jsou zdarma.

- 3) Je k dispozici sběrný dvůr odpadů, kde od vás zaměstnanci obecního úřadu odeberou veškerý odpad zdarma. Jedinou podmínkou je, že i zde máte povinnost tento odpad třídít. S tím vám pomůže obsluha sběrného dvora.
- 4) Obec Vacenovice požádala v loňském roce o dotaci na separaci bioodpadů v obci. Tato dotace nám byla schválena a letos dojde k zakoupení automobilu na svoz kontejnerů a několika kontejnerů na bioodpad. Tyto nádoby budou uloženy na určených místech v obci a občané do nich budou moci vyhazovat bioodpad ze svých zahrad, hlavně posekanou travu.
- 5) V tomto roce máme schválenou dotaci na nákup domácích kompostérů, občané dostanou k dispozici do domácností kompostéry a budou si sami kompostovat.

A nyní - co budete muset udělat vy:

TŘÍDIT

Obec Vacenovice vyhlášeje:

- kdo bude mít v popelnicích to, co tam nepatří, nebude mu popelnice svozovou firmou vyvezena.
- přísný zákaz vyhazování směsného odpadu do plastových pytlů, dále je nutné zmenšit objem lahví, pokud nebude někdo tyto pravidla dodržovat, obecní zaměstnanci budou pytle u domů ponechávat.

Jana Bačíková

Domácí kompostování

Naše obec podala žádost o dotaci na projekt předcházení vzniku biologických odpadů domácím kompostováním. V rámci tohoto projektu by měly být do naší obce dodány kvalitní zahradní kompostéry, které pomůžou našim obyvatelům řešit otázku co s odpadem ze zahrady. Proč jsme se ale do projektu pustili?

Každý obyvatel ročně vyprodukuje v průměru 331 kg komunálního odpadu. Z tohoto množství tvoří bioodpad nezanedbatelné množství. Skládá se z posečené trávy ze zahrad, větví stromů, listů, zbytků ovoce a zeleniny, pilin, kůry, dřeva. Toto všechno pravidelně odvážíme nebo spalujeme, případně vytváříme nelegální skládky. Pokud se bioodpad rozkládá ve skládce, vylučuje nejen nepříjemný zápach, ale i skleníkové plyny jako metan, oxid uhličitý. Pokud tyto přebytečné suroviny využijeme a proměníme je na hnojivo, ušetříme životní prostředí i své peníze.

Jednou z nejstarších a nejrozšířenějších člověkem řízených recyklací je kompostování, které zintenzivňuje a optimalizuje půdní mikrobiologické procesy. Pomocí kompostování je možné z rozličných bioodpadů získat kvalitní organické hnojivo - kompost. Kompostování je tedy přírodní proces, při kterém dochází k rozkladu organických odpadů působením mikroorganismů na humusové látky.

Zahradní kompostéry jsou ideálními pomocníky při kompostování. Jsou vyrobeny většinou z recyklovaného plastu, nádoba kompostéru nemá dno (styk s půdou a živými organismy). Co je nejdůležitější – kompostéry zkracují čas potřebný na kompostování o více jak polovinu, zjednodušují celou činnost a dělají ji estetickou, protože kompostéry nepůsobí na zahradě rušivě. Regulují teplotu, vlhkost, přístup vzduchu a světla. Šetří místo na zahradě. Odstraňují nepříjemný zápach, který vábí hmyz a zvířata.

JAK SPRÁVNĚ KOMPOSTOVAT V KOMPOSTÉRU?

Při kompostování je důležité, pokud je to možné, kompostovaný materiál zmenšovat a drtit. O to dříve budete mít kvalitní a hodnotný kompost bohatý na živiny. Je důležité jednotlivé vrstvy odpadu nevrstvit, ale míchat spolu – travu se štěpkou a kuchyňskými zbytky.

Co patří do kompostu? <.....

Listy, tráva, podrcené větve, skořápky z vajec, kuchyňské zbytky – slupky, papír, popel z dřeva, kávové a čajové zbytky, omezeně výkaly hospodářských zvířat.

Co nepatří do kompostu? <.....

Tekuté zbytky jídel, maso, uhynulá zvířata, sklo, plasty, barvy, chemické látky, léky, prach z vysavače, mléčné výrobky a kosti.

Výsledek

Kompost je kvalitní organické hnojivo, kterým se do půdy vrací všechny cenné živiny. Zralý kompost možno využít na různé účely. Na jaro přidáváme kompost k zelenině, podporujeme úrodnost půdy, a rostliny jsou tak zásobovány potřebnými živinami. Můžeme jej využít při zakládání nových zahrad a trávníků.

I díky tomuto systému separace bioodpadu můžeme snížit množství komunálního odpadu. Znamená to snížit náklady na sběr a svoz odpadu a použít tyto finance do smysluplnějších činností v naší obci. Dále v rámci projektu připravujeme taky přednášky o kompostování a informační kampaň.

Jana Bačíková

HLASUJTE O NEJLEPŠÍ SBĚRNÝ DVŮR A VYHRAJTE MOBILNÍ TELEFON!

Firma Asekol s.r.o., která odebírá z našeho sběrného dvora elektrozařízení, vyhlásila soutěž „O nejlepší sběrný dvůr roku“. A protože je náš sběrný dvůr díky vedoucímu Luboši Bábíkovi a ostatním zaměstnancům obce, malůvkám Arnošta Brázdila a díky vám všem, kteří jej využíváte, opravdu hezký, čistý a uklizený, hlasujte!!! Protože takový sběrný dvůr, kde hraje hudba, kvetou muškáty a na nové fasádě září pohádkové postavičky, nemají nikde jinde. Postup hlasování: pravidla soutěže najdete na <http://www.asekol.cz/cs/leve-menu/sberny-dvur-roku.html>. Zde klikněte na www.sberne-dvory.cz. Zadáte název obce – Vacenovice - a až vyhledávač v seznamu sběrných dvorů najde ten náš, klikněte na žluté hvězdičky vpravo. Poté můžete hlasovat počtem hvězdiček u následujících kategorií:

1. Dostupnost dvora
2. Přístupnost dvora
3. Pořádek
4. Otevírací doba
5. Ochota obsluhy
6. Rozsah odebíraných komodit

Tak klikněte na hvězdičky a hlasujete a hlasujete, protože „naš krasnyj!“

Marcela Tomašovičová

Cedule Vacenovice

Jednu hezkou květnovou sobotu zvoní telefon a volá mi Hospoda u Letochů. Tomáš: „Mám tu cyklistu, který se ptá, v jaké je obci. Podle mapy by měl být ve Vacenovicích, ale cedule u firmy Anticoro hlásá Ratíškovice, a to při vjezdu do obce i při výjezdu z obce.“

No, nějak se mi to nezdálo, ale sedám do auta a jedu na kontrolu. Světe, div se, opravdu. Místo cedulí Vacenovice byly v obou směrech namontovány cedule Ratíškovice. To už se o všem dozvěděl místostarosta Ing. Novák. Pečlivě prošel okolí a cedule s názvem Vacenovice nikde. Dohodli jsme se, že po neděli dá celou věc do pořádku Správa a údržba silnic Hodonín.

Mně nezbylo nic jiného, než podat podrobné informace v hospodě, kde na mě už netrpělivě čekali štamgasti. Po předání informací a drobné poradě u chlazeného piva jsme se rozhodli, že nebudeme iniciovat žádné odvetné kroky. Jen ať si Ratíškoviáci užijí alespoň chvilku hezké firmičky na výrobu pivního zařízení, velkokapacitního kulturního domu, sklepni uličky přímo v obci atd. atd.

Pěkné léto, susedi, vám přeje Jana Bačíková

A

Co se dělo v mateřské škole?

Blíží se konec školního roku, tak se všichni těšíme na prázdniny. Děti i paní učitelky, ale také paní uklízečky a kuchařky. My dospělí se nejvíce těšíme na rekonstrukci, která nás v období prázdnin čeká. Naše školička dostane konečně „nový kabát“, myslím tím nová okna, střechu a fasádu. Všichni rádi přiložíme ruku k dílu, aby se vše dobře zvládlo. Zároveň bych chtěla poprosit rodiče, aby nám, až to bude potřeba, pomohli s úklidem, abychom mohli od srpna otevřít jednu třídu a začít vařit.

V uplynulém pololetí jsme pro děti vytvořili takový program, aby se jim ve školce líbilo. Byli jsme na úžasném výletě v Kovosteele ve Starém Městě, kde jsme nejen viděli, jak se zpracovává odpad a proč máme šetřit životní prostředí, ale také jsme se svezli vláčkem a viděli velmi nápadité KOVOZOO. Můžeme jej všem doporučit jako prázdninový výlet. Novým zážitkem pro naše děti bylo také setkání s lidmi z jiného světa - Afriky, kteří navštívili naši školku, aby nám vyprávěli, jak se u nich žije. Velkým zážitkem bylo bubnování na africké bubny, při kterých se děti naučily i africký tanec.

Co nás trápí jsou neustálé návštěvy nezvaných návštěvníků na naší školní zahradě. Kdyby se zde slušně chovali, tak bychom to možná i přehlédli, ale stále zde máme zničené zařízení. V neposlední řadě je například rozříznuté typy nebo prokopnutý kolotoč. Nechci uvádět všechno, co bylo na zahradě zničeno, ale prosím tímto rodiče, aby na své děti dohlédli, protože v budoucnu budeme požadovat úhradu za opravy a jak víte, v naší vesnici se nic neutají a my se dovíme, kdo nám zařízení ničí.

Na závěr chci všem dětem popřát hezké prázdniny bez úrazu, plné sluníčka, koupání a pohody. Rodičům trpělivost, pevné nervy a jen samé radosti s dětmi.

Obecnímu úřadu a nám všem, ať se rekonstrukce vydaří bez problémů a ke spokojenosti nás všech.

*Mgr. Květoslava Malá
ředitelka mateřské školy*

MŠ africký tanec

MŠ přednáška o Africe

MŠ plavecký výcvik

MŠ den země

MŠ čertí rej

MŠ pohádka

MŠ zničené týpí

MŠ sluníčkový týden

Pokusme se společnými nákupy energií ušetřit peníze

Jihomoravský kraj rozjíždí jedinečný projekt, jehož ústřední myšlenkou je uspořít peníze za energie širokému počtu lidí. Projekt Region pasů je založen na dobrovolnosti. Majitelé (odběratelé) mají možnost díky nim dosáhnout významných úspor. Celý systém zajišťuje Organizačně správní institut, o.p.s. jeho založení iniciovali zástupci Jihomoravského kraje s aktivní podporou náměstka hejtmána JMK Ing. Juránka. Organizačně správní institut, o.p.s. uzavře se zájemci smlouvu o spolupráci. Na základě této smlouvy proběhne nákup energií na rok 2014 na komoditní burze.

Tím, že budou obce a města sdruženy, může být nakupovaná cena velmi výhodná, vysoký odběr – silná vyjednávací pozice – nízká cena. Díky takto získané pozici silného odběratele vyzve Organizačně správní institut dodavatele k vytvoření speciálních tarifů i pro občany, živnostníky a neziskové organizace. Ti pak budou mít možnost získat výhodný tarif.

Celý projekt je rozdělen na dvě etapy. V první etapě budou energie poptávány pro obce a města (rok 2014) a druhá etapa bude cíle na občany (rok 2015).

Obec Vacenovice se rozhodla tohoto projektu zúčastnit. Zatím jsme před podepsáním smlouvy s Organizačně správním institutem, o.p.s., z čehož plyne, že Obec Vacenovice zatím nemůže garantovat výhodnou cenu energií, jak slibuje tento projekt. Přesto si dovoluji malou poznámku: pokud budete uzavírat nové smlouvy s dodavatelem energií, či pokud vám stará smlouva končí, nezavazujte se na zbytečně dlouhou dobu. Není nutné uzavírat smlouvy na více jak rok s tříměsíční výpovědní lhůtou. Nebo úplně nejlépe, uzavřete smlouvy na dobu neurčitou s tříměsíční výpovědní lhůtou.

Další možností, jak snížit náklady na energie, je poptávat dodavatele elektronickou aukcí. Na tuto možnost mě upozornilo několik z vás. Ano, je to jedna z možností. Dle analýz obcí, které se této aukce zúčastnily, není úspora tak markantní a poplatek za organizaci burzy se pohybuje v řádu 20% z uspořené částky. Proto se Obec Vacenovice přiklání k projektu Region pasů. Jestli bude mít tento projekt budoucnost, ukáže čas.

Jana Bačiková, starostka obce

Pohled zpátky

Taky jste se někdy zamysleli nad tím, jak to ve Vacenovicích dříve, za dob našich babiček, dědečků, prababiček a pradědečků, vypadalo?

Už mnohokrát nás napadla myšlenka, co tady dříve bylo a taky nebylo, jak naši předkové žili, bydleli, pracovali... Určitě má doma každý z nás nějakou prastarou fotografii s lidmi, o nichž už má jen mlhavé tušení, kdo by to mohl být. A tohle by se mělo uchovat. Vědomí o lidech před námi, o našich předcích. Velmi nás potěšilo, když paní starostka přišla s nápadem získat od občanů staré fotografie a uchovat je pro nás i další generace. Také si myslíme, že by byla velká škoda, kdyby se fotografie pořízené našimi předky jen tak „povaľovaly“ na půdách, ve sklepech, v krabicích a bednách.

A tak vznikl nápad sesbírat jakékoliv staré fotografie lidí, obce, krás Vacenovic, prostě čehokoliv dříve ve Vacenovicích foceného, tyto fotografie naskenovat a zarchivovat. Originální snímky budou samozřejmě vráceny zpět majitelům. Inspirovat jsme se nechali v Ratíškovcích, kde tato akce již delší dobu úspěšně probíhá.

Proto touto cestou prosíme občany, aby prohlédli své „skrýše“ a neulezené fotografie dali k dispozici Obecnímu úřadu a jím

pověřeným osobám. Mnohokrát děkujeme za vaši snahu uchovat co nejvíce z naší historie.

Obec Vacenovice hledala dobrovolníka, který by si vzal shromáždění všech starých dokumentů a fotek na starost. Kronikářky, ať farní či obecní, nepřicházely v úvahu, když si uvědomíme, že sbírají podněty a události celého kalendářního roku a poté je musejí ještě ručně přepsat do kronik, nemyslitelné. Tak nás napadlo oslovit paní Bařinovou. Proč zrovna ji? Protože je jasné, že Bařinová a Vacenovjanka je na tuto práci prostě to nejlepší, (v sousedních Ratíškovcích to dělá právě p. Bařinová původem z Vacenovic). Ta místní velmi ochotně slíbila pomoc, za což děkuji. A napsala úvodní slovo v tomto článku.

Takže, kdo máte jakékoliv fotografie, staré dokumenty, buďte tak laskaví a přineste je na obecní úřad nebo paní Bařinové Vacenovice č.p.703. Fotografie se oskenují a budou vám vráceny. Je možné rovněž fotografie poslat elektronicky na adresu obec@vacenovice.cz nebo Barinova.D@seznam.cz Důležité je odeslat s fotografií nebo dokumentem i popisek, případně jmenný seznam lidí.

Věřím, že časem vznikne velmi zajímavá databáze, lidí, ulic, budov a událostí na, kterou se s radostí podíváme všichni.

Jana Bačiková

Společně a efektivně v oblasti rozvoje sociálních služeb na Kyjovsku

Tento článek je věnovaný problematice sociálních služeb na Kyjovsku a plánování rozvoje těchto služeb prostřednictvím metody zvané komunitní plánování.

Přestože se informovanost o sociálních službách v posledních letech na Kyjovsku zlepšila, pojďme si připomenout, co to vlastně sociální služba je.

Posláním sociálních služeb je poskytovat pomoc a podporu lidem, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci (např. z důvodu věku, zdravotního postižení, pro krizovou životní situaci), **zlepšovat kvalitu jejich života a zabránit sociální izolaci**. Sociální služby pomáhají těmto lidem žít běžným životem - navštěvovat školy, pracovat, účastnit se kulturního života, starat se sám o sebe a o domácnost. Sociálními službami jsou např. pečovatelská služba, osobní asistence, azylový dům, telefonická krizová pomoc či sociální poradenství.

V zákoně o sociálních službách je uvedeno celkem 33 sociálních služeb, z toho na Kyjovsku je zastoupena polovina z nich. **Informace o sociálních službách poskytovaných v regionu Kyjovska lze získat např. na Městském úřadě v Kyjově** (odbor sociálních věcí) **a u všech poskytovatelů sociálních služeb.**

Každá osoba má nárok na bezplatné poskytnutí základního sociálního poradenství o možnostech řešení nepříznivé sociální situace nebo jejího předcházení.

Kdokoliv z nás se může ocitnout v tíživé sociální situaci, kterou nebude schopen řešit vlastními silami, ani za pomoci blízkého okolí. Proto je důležité mít potřebné služby v dosahu.

Vhodnou metodou, která umožní rozvíjet sociální služby tak, aby odpovídaly místním podmínkám a potřebám občanů, je metoda komunitního plánování. „Komunitní“ znamená, že na rozvoji sociálních služeb v dané lokalitě (= komunitě, v našem případě Kyjovsko) se podílejí zástupci všech stran, kterých se sociální služby dotýkají, a kteří chtějí přispět k jejich zlepšení. Jsou jimi **poskytovatelé** (ti, co sociální službu provozují), **zadavatelé** (ti, co sociální službu

zadávají, zřizují či platí, tzn. zástupci měst a obcí Kyjovska), *uživatelé* (ti, co sociální službu využívají) a také *veřejnost*, již není téma sociálních služeb lhostejné.

Zjednodušeně jde o zmapování nabídky sociálních služeb v regionu a zároveň zmapování poptávky. S ohledem na finanční prostředky, které mohou být na sociální služby vynaloženy, vzniká v rámci společných jednání tzv. komunitní plán, který je jakousi dohodou mezi uživateli, zadavateli a poskytovateli o podobě sociálních služeb v příštích několika letech. Jde o kompromis přání a možností. Metoda komunitního plánování zajišťuje, že finanční prostředky na sociální služby budou vynakládány efektivně, pouze na to, co je opravdu potřebné.

Obec s rozšířenou působností Kyjov komunitně plánuje od roku 2007, a to se zapojením všech 42 obcí Kyjovska. Koncem minulého roku byl vydán již 2. komunitní plán (*Střednědobý plán rozvoje sociálních služeb na Kyjovsku do roku 2015*). V rámci komunitního plánování na Kyjovsku se pravidelně scházejí 3 pracovní skupiny v návaznosti na tyto oblasti podpory a péče:

I. Oblast podpory a péče pro děti a mládež do 26 let, rodinu fungující, rodinu v problémech, osoby v krizi a osoby ohrožené sociálním vyloučením

II. Oblast podpory a péče pro seniory a osoby se zdravotním postižením (tělesným a smyslovým - zrakovým a sluchovým)

III. Oblast podpory a péče pro osoby s duševním onemocněním a s mentálním postižením.

Proces komunitního plánování sociálních služeb na Kyjovsku je v současné době zajištěn díky realizaci projektu financovaného z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu ČR „Rozvoj sociálních služeb na Kyjovsku, II. etapa“. V letošním roce je kromě jiného v plánu **aktualizace Adresáře organizací pomáhajících občanům Kyjovska** (duben-červen) a **veletrh sociálních a navazujících služeb Kyjovska** (11. září, v Kyjově). Prostřednictvím těchto aktivit budete moci získat informace o možnostech pomoci v nepříznivé sociální situaci a seznámit se blíže s poskytovateli sociálních a navazujících služeb.

Komunitní plány, stávající Adresář organizací pomáhajících občanům Kyjovska, Analýzy potřeb realizované v roce 2012 a další dokumenty vztahující se ke komunitnímu plánování na Kyjovsku jsou k dispozici na internetových stránkách www.pomocobcanum.kyjovsko.cz nebo www.mestokyjov.cz v sekci Komunitní plánování. V případě dotazů, připomínek či námětů k této problematice můžete kontaktovat koordinátorku komunitního plánování sociálních služeb Kyjovska Mgr. Věru Lungovou (MěÚ Kyjov, Odbor sociálních věcí a školství, tel. 518 697 571, e-mail: kpss@mukyjov.cz).

Pozn.: Příspěvek na péči, dávka poskytovaná osobám závislým na pomoci jiné osoby na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci, se od ledna 2012 vyplácí na pobočce Úřadu práce v Kyjově, Jungmannova 1310/10 (budova České pojišťovny). Stejně tak si na tomto místě můžete vyřídit dávky státní sociální podpory, dávky v hmotné nouzi a dávky pro osoby se zdravotním postižením.

Mgr. Věra Lungová

Zprávy z Mikroregionu Nový Dvůr

Hýlom, hálom, horní, dolní, domácí aj přespólní....

Všechny vás zdravím z Konírny Státního zámku v Miloticích. V současném počasí je to takový příjemný únik od všednosti a uplakaného počasí.

Vás, co jste tu ještě nebyli, chci co nejsrdečněji pozvat na krásnou, poučnou, zábavnou a hlavně netradiční výstavu Tradičních řemesel a moudrostí věků. Určena je pro všechny věkové kategorie a zabaví se u nás opravdu všichni, někteří tu stráví i půl dne a děti jsou tady v sedmém nebi. Nějakou dobu to zabralo, ale myslím, že je zde k vidění opravdu unikátní výstava, kterou v okolí jen tak nenajdete. Tak se přijďte podívat a sahejte, zkoušejte, vymýšlejte, protože přesně

pro to tu výstava je. Když se 28.4. expozice otvírala, přišlo na 400 návštěvníků a z toho jsme měli vskutku velkou radost.

Stejně jako z další letošní události a tou bylo otevírání zrekonstruovaných studní Mikroregionu Nový Dvůr. V některé obci jedna, někde dvě, ale vždy s drobným a chutným občerstvením, někde s modlitbou, někde s písničkou, či krásným dětským vystoupením. Vy, kdo jste s námi vyrazili a dojeli až do konce cesty, si určitě pamatujete tu úžasnou spontánní atmosféru, zvláště po té, co se k nám přidal asi 30členný klub cyklistů z Ostravska. Fantastické. Opravdu si myslím, že bychom mohli ještě pár takových výletů uskutečnit. Spolu s Alešem Rajsiglem ze Skoronských Vinařů, že bychom uskutečnili v rámci Mikroregionu Nový Dvůr takový nezávazný cyklovýlet, možná vinařský, možná burčákový, tak abychom se nebáli navštěvovat mezi sebou, nebáli se okošťovat vína od sousedních, navštívit se na Otevřených sklepech nebo jen tak. Dyť každý máme víno jiné a není na škodu trochu pohanět aj cizí víno. No a možná z toho vznikne pravidelný hodnotící výlet. Uvidíme. Zatím se setkáme s vinaři – někdy kolem 21. 6. a tam se rozhodneme, jak budeme postupovat dále. Nebojte, všichni budete včas informováni.

A co dále se u nás událo? Mikroregion Nový Dvůr pro každého! Že nevíte, co to je?

Přece slevová kniha Mikroregionu Nový Dvůr, která vám nabízí ochutnat dobroty, zasportovat si a navštívit společenské a kulturní akce levněji než normálně. A o DOST levněji.

Kde si ji můžete pořídit? V hostinci Na Zámecké v Miloticích, U Letochů ve Vacenovicích, Ve Dvoře ve Vlkoši, Na Zelnicích v Ratíškovcích, v KD ve Svatobořicích- Místříně. A to jsou jen restaurace a ve všech z nich máte 100 Kč slevu na konzumaci jídla a pití. Můžete navštívit Otevřené sklepy v Miloticích nebo ve Vlkoši o 60 Kč levněji nebo si zajezdit na drezíně v Ratíškovcích, zahrát si minigolf v Miloticích nebo koupit Ratíškovské bramborové patenty o 100 Kč levněji. To a spoustu dalšího se dozvíte na našich webových stránkách nebo na obecních úřadech, kde si můžete knihu i koupit. A cena? 200 Kč. A Slevy jsou v hodnotě 1.200 Kč. Tedy všem z vás dáváme dárek v hodnotě 1.000 Kč. Chcete je? Tak si skočte k nám do Konírny nebo na obecní úřady. A spěchejte, protože knih je omezený počet a nedostane se na každého. Naším cílem je spojit místní živnostníky, propagovat je a pomoci jim, vám i nám nejenom zlepšit turistickou zajímavost Mikroregionu nový Dvůr, ale hlavně ze získaných peněz podpořit místní neziskové organizace a spolky.

A co plánujeme na letošní rok? Tak 21. 6. v pátek v podvečer to bude vernisáž výstavy kováře Martina Tomšeje spolu s unikátním scénickým čtením v prostoru barokního brodu. Neskutečně tajemná atmosféra a k tomu vůně opracovaného železa. Hned poté to bude Neckýáda, kterou pořádáme spolu s Ratíškovskými Junáky - skvělá akce na Jezérku, kde uvidíte ta nejlepší plavidla dětí Mikroregionu Nový Dvůr.

A dále to bude ještě jedna vernisáž výstavy v Konírně spolu s krásným uměleckým vystoupením a hlavně v září – konkrétně 3. neděli – Trh tradičních produktů a řemesel. Tak se na vás těšíme a vy nás sledujte, ať o něco nepříjdete. A chodte nám sdělovat vaše připomínky, buď e-mailem, nebo do Konírny, kde všechno pečlivě zapíšeme.

Tomáš Salava

Otevírání studní Mikroregionu Nový dvůr ve Vacenovicích – děti z Vacenovic

Otvírání studní Mikroregionu Nový Dvůr ve Vacenovicích

Dva různé pohledy na malý výlet za hranice všedních dnů

Sološnica, malá vesnička na jihozápadě Slovenska, ležící v malebné krajině Malých Karpat a Záhorské nížiny, je už nějakou dobu naší spřátelenou obcí. Díky těmto přátelským vztahům jsme byli pozváni na poznávací výlet do tamní přírody. Nabídka to byla vskutku lákavá a ráno 8. května 2013 nás 18 nadšenců nastoupilo do minibusu pro 17 pasažérů a mohlo se vyrazit. Tomu, kdo nebyl vyzbrojen adidas-kami do terénu, aspoň v batůžku cinkala láhev nějakého moku pro lehčí krok.

Když jsme se blížili k cíli, velmi se nám líbila okolní krajina, neboť písčité půda lesů a polonin se vzrostlými sosnami, jež jsme míjeli, nám připomínala náš rodný kraj.

V samotné Sološnici nás srdečně uvítali Sološničané s paní starostkou v čele. Jejich pohostinství neznalo mezí. Po tekutém posilnění všech našich končetin jsme byli připraveni vyrazit k cíli cesty – do nitra karpatských hor k vrcholu Roštún a do jeskyně Haviareň.

Náš průvodce nám nabídl dvě možné trasy s rozdílnou náročností a odrazil nás od náročnějšího výstupu, který prý zvládnou jen jedinci fyzicky zdatní a trénovaní a naváděl nás na cestu pohodlnější a vhodnější pro naše netréované plíce. To ale podcenil Vacenovjáky, sice neznalé chůze do kopců, zato milující výzvy. Až na 3 jedince jsme se všichni zařadili za průvodce, jenž sliboval strmé skály a nádherná panoramata. A vskutku se nemýlil, neboť pohled z hřebenu karpatských hor na okolní divoké lesy byl opravdu úchvatný. Počasí nám navíc přálo a slunce příjemně hřálo do tváří.

Šlapali jsme po příkrých skalnatých úbočích, prodírali se hustým lesním porostem a fotili jako o život. Jednu chvíli jsme byli nuceni lézt po všech čtyřech a kamenitá půda se nám drolila pod rukama i nohama. Všichni jsme to ale zvládli bez ztráty desítky kromě našeho průvodce, který měl s výstupem značné potíže, až jsme měli obavy o jeho zdraví.

Když už nám docházely síly, jako na zavolanou se před námi objevil cíl naší cesty – Roštún, 748 m n. m. Pokochali jsme se pohledem z rozhledny a přesunuli naše unavená těla k táboráku u vchodu do jeskyně. Domorodci zde udržovali oheň a sudy s pivem a kofolou chladili v jeskyni. Protože jeskyně je otevřená pro veřejnost pouze jednou za rok – právě 8. května, byl tu nával. Návštěvníci vycházeli z jeskyně obalení oranžovým jilem, což nás odrazovalo tam vkročit, ale neodolali jsme. Vstoupili jsme s čelovkami na hlavách však jen do první části. Do druhé bychom se museli protáhnout úzkým, tmavým komínem, což nás sice některé lákalo, ale to bychom pak museli zpět do Vacenovic asi pěšky, protože tak špinavé by nás řidič nevzal do autobusu.

Jeskyně byla tmavá a chladná, špekáčky horké a dobré, pivo a kofola správně vychlazené. Co víc si přát? Snědli a vypili jsme co jsme měli a cítili jsme se opět plni energie pro náročnou cestu zpět. Tu jsme bohužel absolvovali bez jedné účastnice zájezdu, kterou po podvrtnutí kotníku svezl dolů autem ochotný domorodec.

Naše lýtka, nezvyklá námahy, pociťovala již značnou únavu a většina z nás se už těšila domů. K našemu minibusu jsme dorazili za pozdního odpoledne, ale ještě přijali pozvání sološnické paní starostky a na dvoře jejího domu byli bohatě pohoštěni kapustnicou a jinými pochutinami. Rozloučili jsme se zde s našimi slovenskými přáteli a na oplátku je pozvali do Vacenovic, aby i oni poznali naši kulturu a přírodu.

Cestou domů byla naše mysl plná dojmů a za bujarého zpěvu jsme dorazili do Vacenovic. A jak jinak mohl být takový výlet zakončen než posezením U Letochů.

účastnice zájezdu Nela Tomašovičová

8. 5. 2013 8:00 odjezd autobusu od obecního úřadu. Cíl cesty - obec Sološnica. Na pozvání starostky této slovenské obce jsme se zúčastnili každoročně pořádaného výstupu na Roštún s návštěvou jeskyně Hevířna, která je pod vrcholem. Určitě stojí za zmínku, že Sološnica je z jedné strany chráněná pohořím, kterému vévodí vrch Roštún a nedaleká zřícenina Plaveckého hradu. Na druhé straně se rozprostírá nekonečná rovina s borovým lesem, který jako součást vojenského výcvikového prostoru Záhorie je prakticky nepřístupný. Při cestě podél tohoto lesa jsme měli dojem, že jedeme okolo Bzenecké střešnice nebo přes Hantále - samý písek a pyř.

Ale zpět k výstupu na Roštún. Ve středu 8. května před osmou hodinou ranní přijel před obecní úřad minibus a k němu se začali scházet účastníci zájezdu. Na zahájení dostal každý od starostky štamprlu zmrzlé slivovice, ve které plavaly kousky trnek. Po této nutné proceduře jsme vyrazili směr Slovensko. Vzhledem k nevelké vzdálenosti cesta ubíhala v klidu (trošku se testovaly vzorky na zahřátí a na posilnění) a před desátou hodinou už jsme stáli v Sološnici u hospody a tam už nás očekávali místní účastníci pochodu se starostkou.

Na otázku, jaká je cesta na Roštún, nám hospodský odpověděl, že je tam tak strašná cesta, že neví, co by tam hledal. Trochu jsme znejistěli, ale na cestu se přesto vydali. Pro zahřátí vedla cesta od hospody trošku do kopečka - směr k zahrádkářské kolonii, kde byla odbočka na louku. Po přejití louky a ujištění, že vysílač, který vidíme vysoko na kopci, není vysoko, a už vůbec to není Roštún, jsme se ponořili do lesa a po krátkém úseku se naše výprava rozdělila. Část šla „lehčí cestou“ a část měla možnost vyzkoušet si i trochu horolezectví. Já jsem byl ve skupině horolezců. Stoupali jsme lesní cestou do prudkého kopce až na vyhlídku, kde se nám otevřel výhled do údolí. A jak průvodce řekl, nás zajímá ta skála na druhé straně. Po malé občerstvovací pauze následoval přechod ke skále a zanedlouho už jsme plynule přecházeli od chůze ke šplhání, a to vystřídalo škrábání se po všech čtyřech nahoru. Uprostřed tohoto namáhavého výstupu byla nutná další malá „posilňovací“ přestávka, nutno dodat, že kromě našich zásob jsme se museli vypořádat se zásobami našich průvodců, po malé pauze nezbylo, než pokračovat k vrcholu. Tam byla další zastávka okořeněná nádherným výhledem do zeleného údolí. Taky jsme tam zažili malé zklamání, že ten vrchol nebyl Roštún, ten je ještě o kus dál.

Pokračování už bylo pohodovější, cesta vedla bukovým lesem a kolem dokola kvetl a hlavně voněl medvědí česnek. Jeho vůně nás provázela až k cíli cesty - k rozhledně na vrcholu Roštún. Tam jsme si vychutnávali nádherný výhled. Je pravda, že bylo vidět jen veliké zelené údolí a v dálce zase jenom samé kopce - „hory“, ale i tak ta námaha stála za to. Někteří odvážlivci se vyšplhali ještě na vrchol rozhledny, odkud bylo vidět to samé, ale z větší výšky. Jak je napsáno na štítku u paty základny, tato byla postavena dobrovolníky a materiál na ni vynosili nahoru na zádech nadšenci ze Sološnice a blízkého okolí, nepředstavitelné. Vrchol Roštún leží ve výšce 752 m n. m. a cesta, i ta „jednodušší“, není vůbec lehká.

Až jsme se pokochali pohledem na okolí z výšky a samozřejmě taky nabrali dech, vydali jsme se už směrem dolů k další zastávce na cestě, a to byla jeskyně Hevířna.

Jsou to vlastně komíny ve skále vymleté vodou, které byly objeveny někdy v 18. století. Gróf, který toužil mít na svém panství jeskyň, pozval odborníky a ti po dobu dlouhých 10 let prokopávali v kameni cestu k těmto podzemním komorám, díky nim má návštěvník při vstupu do jeskyně možnost poklonit se v úzké chodbě houževnatosti lidí, kteří tady kopali a po projití chodbou nezbývá, než žasnout nad silou přírody, která dokázala vytvořit tak nádherné prostory. Hlavní část jeskyně je asi 20 metrů vysoký dóm, kde ode dna až do výšky 5-7 metrů ústí rozvětvené chodbičky a chodby do okolí. My jsme krásu jeskyně měli možnost pozorovat při světlech jeskyňářských lamp. U stropu je vidět jen malá prasklina v zemi, kterou na dno dopadají jen slabé pramínky světla.

Po prohlídce jeskyně na nás čekalo opékání u táboráku a taky se čepovalo pivo. Chuť špekáčků, bokoviny a pěnivého moku byla umocněna skutečností, že se nacházíme, a doteď jsme se pohybovali, v chráněném území, kde je zákaz všeho, co jsme až doposud absolvovali.

Cesta zpět do civilizace byla zpestřena, a to v uvozovkách, zraněním jedné členky naší výpravy, ale i tady musím pochválit slovenské organizátory za rychlost, s jakou bylo zajištěno terénní auto, to přijelo až za hranici sjízdnosti, zraněná nasedla a odjela přesně po vzoru návštěvníků, a to doslova, vůz byl Lada Niva 4x4.

Nám nezbylo než pokračovat po svých, i když z kopce to nebylo také jednoduché, ale ani to nám nebránilo si při krátkých občerstvovacích zastávkách zazpívat spolu s ozvěnou.

Z lesa jsme vyšli na travnatý hřeben se skalnatou vyhlídkou, od které vedla cesta prudkým klesáním k louce, ta nám připadala po celé túře nekonečně dlouhá, ale uklidňoval nás pohled na dědinu, i když v dálce.

Na konci louky nám přijela naproti známá Lada Niva a řidič nám oznámil, že si máme pohnout, že zraněná kolegyně je v hospodě a je jí čím dál lépe. Do dědiny to byl už jen skok.

Nakonec nás čekalo přátelské posezení u paní starostky, s kávou, pohárkem dobrého vína a za sebe musím pochválit vynikající zelňačku (kyselicu), které jsem neodolal.

Nezbylo než se rozloučit a vyrazit na cestu zpět do Vacenovic, hlavně s vědomím, že Vacenovice sú vlastně úplná rovina.

Na závěr nezbyvá než poděkovat organizátorům za uspořádání této akce a pogratulovat zúčastněným, že přežili. Příště zase někde na shledanou.

účastník zájezdu Franta Ilčík.

Sološnica 8. 5. 2013

DH Vacenovjáci nezahálí ani v roce 2013

Letošní zima byla hodně dlouhá a naše plesová sezona také. V Dobřínsku u Moravského Krumlova pořádalo myslivecké sdružení s krásným názvem „Slepá patrona“ tradiční myslivecký ples, na který si pozvali už podruhé naši dechovku Vacenovjáci. Byl to krásný večer plný muziky, ale taky výborných mysliveckých specialit. V Bulharech to byl zase pro změnu rybářský ples. Nesmím zapomenout samozřejmě na reprezentační ples ve Vacenovicích, který tradičně pořádáme s SK Mogul. Musím říct, že mě těší návštěva na všech plesech, které jsme letos odehráli. V březnu jsme vystoupili spolu s dechovou hudbou Valaška v rámci seriálu dechových hudeb v Hodonínském kulturním domě. Koncert moderoval zpěvák a náš kamarád Jožka Šmukař. S kapelou Valaška jsme již v minulosti koncertovali a byla to spolupráce výborná. Nejinak tomu bylo i letos. V dubnu jsme se vydali až do západních Čech, konkrétně do Nýřan u Plzně. Je krásné, že se k nám všude hlásí lidé, kteří mají k Jižní Moravě nějaký vztah a nebo se tu přímo narodili.

Petr Grufík kapelník DH Vacenovjáci

DH Vacenovjáci

SERIÁL NAŠI SLAVNÍ RODÁCI

Ing. Jan Novák

Dovolte mně, abych vzpomněl také na člověka, který se ve Vacenovicích narodil, ale osud ho zavál do Kolína ve středních Čechách. Přesto Vacenovice byly jeho srdeční záležitost. Ing. Jan Novák byl na to, že pochází z Vacenovic, hrdý. Bohužel o něm mluvím v minulém čase, protože nás letos v polovině května po těžké nemoci navždy opustil. Dovolte mně malou vzpomínku na tohoto výjimečného člověka. Naše první setkání bylo v roce 1995. Pan Novák mně zavolal a představil se do telefonu jako nějaký Novák z Kolína, který pochází z Vacenovic a právě se dověděl, že ve Vacenovicích je dechovka a že by nám rád pomohl s natočením a vydáním nového CD. Tak jsem se rozjel do Kolína. Naše setkání mě úplně nadchlo. Bavili jsme se o muzice, o Vacenovicích, o rodině.... Tenkrát mě samozřejmě vůbec nenapadlo, že z toho bude spolupráce a obrovské přátelství na 18 let. Ve spolupráci se společností Koramo a.s. Kolín, kterou dlouhá léta vedl, jsme vydali 24 CD a natočili několik televizních pořadů. Nesmírně jsem si ho vážil pro jeho čestnost. Zažili jsme spolu spoustu vystoupení, plesy Mogulu v Kolíně, několik festivalů Kmochův Kolín, plesy Chemapolu v Praze na Žofíně, ale také jenom třeba posezení u sklenky vína. Přes dechovku Vacenovjáci se také seznámil například s hudebním skladatelem Blahoslavem Smeškovským a jejich přátelství bylo úžasné. Oni se oslovovali „Slávečku“ a „Janičku“ a mně bylo ctí, že jsem mohl o nich říct: „jsou to moji přátelé“. I v posledních letech, kdy už na tom nebyl zdravotně moc dobře, se zajímal

o to, co je nového v dechovce a ve Vacenovicích vůbec. Člověk má spoustu známých, ale přátel jenom pár. A pan Ing. Jan Novák byl pro mě obrovský přítel.

Čest jeho památce.

Petr Grufík kapelník DH Vacenovjáci

Pan Ing. Jan Novák nebyl jenom příznivec a posluchač dechové hudby, byl i velký fanda sportu a především fotbalu. Svým vzácným a nezištným způsobem pomáhal k rozvoji tohoto sportu v jeho rod-
ných Vacenovicích. Název SK Mogul Vacenovice vznikl na základě této spolupráce. Sponzorem klubu byla nejenom firma Koramo a.s. Kolín, kde byl generálním ředitelem, ale i jiné podniky a firmy, které neváhal pan Novák oslovit, aby finančně přispěly na rozkvet vacenovické kopané. Vždy, když byl na návštěvě ve Vacenovicích, přišel se podívat na fotbalový zápas. Živě se zajímal o výsledky utkání, telefonoval, jak zápasy dopadly, z týdeníku Slovácku přesně věděl, na jakém místě v tabulce se tým Vacenovic umístil. Pokud mu čas dovo-
loval, s radostí, nadšením a písničkou na rtech spolu s manželkou navštěvovali i reprezentační plesy SK Mogul Vacenovice a DH Vacenovjáci.

Pan Ing. Jan Novák byl člověk, který se zajímal o veškeré dění v rodné vsi. A jeho zájem byl opravdový, jeho přátelství bylo upřímné,

Ing. Jan Novák

jeho smích byl nakažlivý a jeho pomoc byla bez nároků na vděčnost. A takových lidí je dnes málo. Pro jeho vzácné lidské vlastnosti jsme si jej hluboce vážili a bylo nám velkou ctí, že jsme mohli strávit v jeho společnosti chvíle nejenom při sportovním zápolení, ale i při příjem-
ných přátelských posezeních.

Výbor SK Mogul Vacenovice

UČÍME SE ŠKRÁBAT KRASLICE

Naše kamarádka Julinka Blahušková ze 3. třídy chodí už dlouho k paní Jakubičkové „škrábat kraslice“. Nás s holkama v partě to taky zaujalo, a tak jsme se tam jedno páteční odpoledne vydaly i my. Paní Jakubičková nám dala předmalované kraslice a vysvětlila nám, jak se to správně dělá. Zjistila jsem, že je to docela těžké, pokaždé se trefit do správného okénka a nepřetahovat, aby to vajíčko vypadalo hezky. Je to docela piplačka, ale protože nás chodí víc (Adélka Bábíková, Tereška Matyášová, Odonka a Emilka Krmíčkovy, Natálka Bábíková), vždycky se u toho dost nasmějeme a pobavíme. Paní Jakubičková nám vypráví, jak se barvila vajíčka dříve. Někdy dostaneme nějakou buchtu či mlsnotu a my jí za to na oplátku vyprávíme, co nového se děje ve škole a prozradíme naše holčičí drby. Jde nám to vyškrabování docela dobře, určitě se to hezky naučíme.

Anička Příkazská

p. Jakubičková s děvčaty

Zpívají sobě robky na Moravě

U příležitosti 10. výročí vzniku ženského pěveckého sboru Marijánky proběhl v neděli 7. dubna 2013 v Kulturním domě Vacenovice III. ročník setkání ženských sborů „Zpívají sobě robky na Moravě“.

V programu se prezentovaly pozvané zpěvačky z Vracova, Ratíškovic, Kunovic, Vnorov, Starého Hrozenkova, Charvatské Nové Vsi a Bulhar. K svátečnímu zpěvu se také přidaly bohatýrské hlasy místního mužského sboru.

Úvod pěveckého setkání patřil oslavenkyním – Marijánkám. Převšim přivítaly zpěváky, své hosty a přátele z Kroměříže, Hodonína, Brna a poděkovaly všem „hodným sponzorům – dobrodincům“. Domácímu obecenstvu připomněly historii sborečku a zavzpomínaly, co jim desetiletý život ve sboru – kromě stárnutí – přinesl.

Naši obec reprezentují pod záštitou Sokola, podporují místní, mikroregionální kulturní akce, navštěvují domovy důchodců a také se zapojují do duchovního života farnosti. Pětičlenný sbor se během let rozrostl o čtyři členky, které sice nepřinesly jméno Marie, ale zase jinak obohatily pěvecký projev. Pravdou je, že některé mladé ženičky dočasně nahradily zpěv mateřstvím, ale jistě najdou cestu zpátky. Jen jedna zpěvačka si s nimi už nezaspívá. S bolestí v srdci si připomenuly nedožitých 60. let Marijánky Kristové (17. 4. 1953 – 29. 5.

2010). Její znělý soprán byl ozdobou sboru, veselá přirozenost a pracovitost jeho oporou.

V sále se v průběhu oslavy vytvořila radostná, přátelská atmosféra. Nevšední melodie, prostý text písní, procítěný projev zpěváků polaskal na duši a vtáhl posluchače do prošlých dějů vesnického života. Pestrost krojů, bohatost výšivek asi stovky zpěvaček vyvolávala obdiv nad uměleckou, tvořivou prací našich předků.

Marijánky přijímaly v průběhu pořadu od zpěvaček, hostů a přátel srdečné gratulace, milé dárky a pozornosti. Všeobecnou radost vzbudili mimo program „nečekaní hosté“. Mužský sbor z Ratíškovic svým originálním „výstupem“ všechny rozveselil a zároveň potěšil.

Uvolněnost oslavy podpořila „módní přehlídka spodního prádla značky Spinek“. Členové souboru ze Vnorov předvedli názornou ukázkou nejenom funkčnosti, ale také jednoduchosti širokého záběru použitelnosti a cenové dostupnosti kdysi používaného prádla. Nabídli vděčnému obecenstvu obrázek zašlých časů, který se v mnohém kryje i se současností.

Společný zpěv při cimbálu uzavíral pohodové nedělní odpoledne. Marijánky se všem účinkujícím a hostům oslavy odměnily přátelským posezením při dobrém pohoštění, vínu a slovácké písničce.

Ženský pěvecký sbor Marijánky

Schola

Tak jsme se zase prozpívali dalším rokem! Když se za ním jako za rozjetým autem ohlédnu, musím říct, že se pořád něco dělo. Zásadní a radostnou změnou pro nás byli noví členové a nové hudební nástroje. Díky kytarě a klarinetu se podařilo zpestřit doprovod a oživit celkový dojem. I přes naši časovou vyčerpávanost jsme se téměř pravidelně scházeli a trénovali zpěvy na nejrůznější příležitosti. Kromě svateb jsme doprovodili některé mše sv. pro děti a slavnost Ježíše Krista Krále – v našem kostele při mši sv., ale také na přehlídce schól ve Vracově. Veselou vzpomínkou je pro nás oslava konce církevního roku, která byla ve Vacenovicích, v rámci celého děkanátu, spojena s následným retroprogramem v našem retrokulturním domě. Dále jsme zpívali o svátku sv. Štěpána, který se stal naší dlouholetou tradicí. V únoru jsme nesměli zapomenout na narozeniny našeho bývalého duchovního otce Františka, který nás od samých začátků scholy podporoval a těšil se z našich zpěvů. Naše nejdelší cesta vedla na Velehrad, kde jsme v březnu doprovodili adoraci s otcem arcibiskupem při pouti rodin Kyjovského děkanátu. Sotva jsme se stihli vrátit, už jsme trénovali na Velikonoce. Nejdříve na nedělní křížovou cestu, pak adoraci v Getsemanské zahradě na Zelený čtvrtek a následně na Velikonoční pondělí. Musím podotknout, že jsme se tehdy probudili do zasněženého bílého rána a měli jsme co dělat, abychom nevytáhli koledy **A**. Další tradicí se nám stal doprovod při mši sv. spojené se žehnáním motorek, letos už počtvrté. A prozatím posledním vystoupením nám bylo 1. sv. přijímání dětí. Věříme, že jsme naší hrou a zpěvem předali kousek radosti také vám, kdo jste nás s otevřeným srdcem i uchem poslouchali.

Zdislava Bábíková

Farní pouť do Medjugorje 5. 5. – 12. 5. 2013

Začátek měsíce května byl pro naši farnost symbolem první farní pouti do Medjugorje. Autobus se naplnil 53 poutníky. Většina z nás jela poprvé a vůbec jsme si nedokázali představit, co nás na tomto poutním místě čeká a jak nás může oslovit.

Před odjezdem nám o. Viliam udělil v kostele sv. požehnání a obohatil nás zajímavou myšlenkou, že Panna Maria si do Medjugorje

zve lidi, které tam chce mít. Tak s tímto krásným pozváním jsme slavnostně odjízďeli v 17 hod. z našich milovaných Vacenovic a s modlitbou růžence za šťastnou cestu jsme opouštěli naši vlast.

Já osobně jsem v Jugoslávii nikdy nebyla a moje představy o té zemi byly velice zkreslené. Věděla jsem, že tam byla dlouhá válka a že ta země podle toho nejspíš vypadá. Ale pravý opak byl toho pravdou. Kdybyste viděli ty nádherně vybudované dálnice, mosty, tunely ve skalách. Krajina je tam velmi kamenitá a skalnatá. Skály se dotýkaly nebe a oblaka seděla na vrcholcích skal. No nádherná. Kola autobusu po dálnici jenom šuměla, to na našich silnicích vůbec neznáme. Proto ta cesta je o mnoho hodin kratší, než tomu bývalo dříve. Naši dva řidiči jeli bez zaváhání.

V pondělí ve 4 hodiny ráno jsme přijeli na Makarskou, kde se nachází poutní místo Vepric, lidově nazývané Chorvatské Lurdy. V 9 hod. jsme tam měli společnou mši sv. a po krátké procházce u moře jsme pokračovali v jízdě do Medjugorje. Kolem 13 hod. jsme přijeli k Penzionu Panny Marie Medjugorje, kde nám majitelé Ankica a Zdenko poskytli střechu nad hlavou. Svým přístupem, laskavostí a lidskostí nám vytvářeli krásný druhý domov. Výborné jídlo, které nám vařili, bylo nad naše očekávání. Po ubytování a krátkém odpočinku jsme se připravili na společný večerní program ve farním kostele a jeho okolí. Tak jako každý jiný den začínal v 18 hodin společnou modlitbou růžencových tajemství, v 19 hodin se slavila mše sv. s překladek. Náš o. Viliam také koncebroval mši sv. u hlavního oltáře, spolu s několika dalšími kněžími různých národností. Po ní následovalo žehnání zakoupených předmětů, modlitba Medjugorského růžence a modlitba za uzdravení duše i těla. Ve čtvrtek a v pátek byla po mši sv. adorace (klanění) Eucharistie a adorace kříže.

Díky zjevením Panny Marie se z Medjugorje, obyčejné vesnické farnosti, stalo místem shromažďování poutníků z celého světa (za prvních 20 let více než 20 milionů poutníků) a tím i jedním z největších světových modlitebních center srovnatelných s Lurdy. Bezpočet svědectví poutníků mluví o tom, jak právě zde našli víru a pokoj v srdci.

V Medjugorji probíhají ještě dnes zjevení. Každý večer v 18.40, v čase, kdy probíhá modlitba růžence, celá Medjugorje ztichne a poklekne, protože se v tom okamžiku zjevuje Panna Maria jednomu z 6 vizionářů, kterému ještě nebylo zjeveno všech 10 poselství. Modlí se s ním na daný úmysl. Celá Medjugorje jakoby se zdála být prozářená její přítomností.

Během pobytu v Medjugorji jsme se vydali na místo zjevení, na skalnatý kopec zvaný Podbrdo. Při výstupu jsme se modlili radostný růženec. Výstup byl poměrně namáhavý, protože cesta nahoru vedla po velkých kamenech. Kdo měl nějaké zdravotní problémy, tak setrval v modlitbách na úpatí kopce u prvního tajemství růžence. Téměř na vrcholu stojí krásná, bělostně zářivá socha Panny Marie. To místo je plné ticha, modliteb. Kdybyste nás viděli, jak kolem ní klečíme, sedíme, modlíme se, pláčeme a skládáme jí k nohám všechny svoje starosti a bolesti. V modlitbách jsme mysleli i na Vás doma a prosili o pomoc do všeho, co prožíváme. I když nás tam bylo mnoho, bylo patrné, že Panna Maria přijímá každého z nás osobně i se vším, co s sebou přinášíme v srdci. Díky za to.

Během toho týdne jsme měli možnost setkat se s lidmi, kterým Panna Maria v Medjugorji změnila život. Vyslechli jsme si svědectví bývalého narkomana a kriminálního Gorana, který má dnes krásnou rodinu. Jen těžko se dá věřit tomu, čím si prošel a z jakého životního dna se dostal. Další svědectví nám vyprávěl Patrick z Ameriky, pro kterého peníze byly bohem. Navštívili jsme také komunitu Cenacolo, což je společenství určené pro pomoc drogově nebo jinak závislým. Jejich terapie spočívá v nalezení harmonie mezi modlitbou, prací, mší sv. a půstem. O tom, jak to člověka proměňuje, nám povídala jedna členka, pocházející ze Slovenska.

Dalším místem zjevení, které jsme navštívili, byl kopec Křiževac. Vypravili jsme se tam ve čtvrtek brzy ráno, ještě za tmy. Výstup byl ještě náročnější, než tomu bylo u Podbrda. Cesta byla strmější a kameny větší. Podél cesty byla vyobrazena jednotlivá zastavení křížové cesty, kterou jsme se modlili. S Boží pomocí jsme se dostali až na vrchol, kde byl vztyčený obrovský bílý kříž. Tady jsme setrvali v tiché modlitbě až do východu slunce. Naskytl se nám krásný výhled na celou Medjugorji. Pod vrcholem byl pomník františkánského kněze Slavka Barbariče, který po modlitbě křížové cesty na tomto místě v r. 2000 zemřel. Byl to on, kdo se zasloužil o rozkvět tohoto

poutního místa. Je také zakladatelem tzv. Majčina sela, které jsme měli možnost navštívit. Toto sdružení se věnuje dětem, které se stali obětí války, dále také sirotkům, dětem z rozpadlých rodin, nezaopatřeným osobám, starým a nemocným.

Denně jsme mívali v Medjugorji také mši sv. s několika českými kněžími. Jedna z nich byla obětována za našeho zemřelého rodáka Jiřího Chvátala k 1. výročí jeho úmrtí. Prožívali jsme ji společně s jeho rodinou. Svým muzikantským uměním nás na varhany doprovázel i Libor Mikulčík. Díky!

Jedním ze silných zážitků byla také návštěva muslimsko-křesťanského města Mostaru, kde se odehrávaly krutosti války. Rozstřílené ruiny domů ještě dnes napovídají, jak těžké období to bylo.

Při zpáteční cestě jsme se na chvíli zastavili také u Kravických vodopádů. Průzračná voda, která padala mezi skály až dolů, nám naskytl nádherný pohled i zážitek. Voda byla sice studená, ale někteří odvážlivci se odhodlali a se vši svěžestí si zaplavali.

Nemohu nevzpomenout 8 dětí, které se pouti zúčastnily. Byly tam: Matěj Revák, Filip, Klárka a Julinka Křížkovi, Danielka Uherková, Mareček, Adámek a Eliška Bábíkovi. Byly neskutečné a statečné. Všichni jsme je obdivovali.

Velké díky patří našemu o. Viliamovi, že byl naším duchovním průvodcem a Barči Němčákové, která byla organizátorkou. Poděkování patří i všem poutníkům, že dokázali vytvořit takové duchovní společenství, ve kterém nám bylo všem krásně. Je to pro nás velká duševní posila do dalších let. Prožili jsme tam toho opravdu hodně, těžce se hledají slova pro vyjádření toho, co všechno v nás zůstalo. Díky Bohu! Možná se i Vám naskytne příležitost zakusit tajemství a krásu tohoto poutního místa.

Chci se rozloučit slovy Panny Marie:

„Kdybyste věděli, jak vás miluji, plakali byste radostí.“

poutníci

Z DUCHOVNÍHO ŽIVOTA OBCE

odkaz P. Bedřicha Prese

V neděli 28. dubna ve 13.00 hod. v přísálí KD uspořádala místní farní kronikářka spolu s Marijánkami přátelskou besedu pro všechny občany, pamětníky a absolventy církevních škol ve Strážnici.

Hlavním důvodem setkání byla vzpomínka na posledního kněze naší farnosti P. B. Prese při příležitosti 30 let od jeho úmrtí. P. Pres dlouhodobě působil a je pochován ve Strážnici, kde na jeho kněžské služby s láskou vzpomínají. Naše pozvání na celodenní návštěvu Vacenovic přijali hosté ze Strážnice: P. Lukasz Karpinski – farář (koncelebroval nedělní mši sv.), Mgr. Anna Budinská – farní kronikářka a paní Anežka Sasínová – pamětnice jeho života a církevního školství.

Beseda byla zahájena zpěvem Marijánek. Místní farní kronikářka ve své zprávě shrnula vzpomínky pamětníků a rodinných příslušníků na život P. Prese. A jeho kněžské působení zachytila zase farní kronikářka ze Strážnice, jejíž otec byl kostelníkem farnosti a bratr se stal pod vedením P. Prese knězem (podobně jako arc. Graubner).

Účastníci besedy se v diskusi zajímali o duchovní aktivity P. Prese, průběh pohřební mše svaté, na kterou byla vacenovským občanům pracovníky StB znemožněn přístup.

Druhým bodem programu byla připomínka církevního školství ve Strážnici. Bohužel ze zdravotních důvodů na besedu nepřijela ct. s. Dobromila Šťastná z Kroměříže (kongregace sv. Vincence de Paul). Právě ve Strážnici začínala působit v církevní školce a spolupracovala i s P. Presem. Na rodnou obec se velice těšila a je škoda, že jsme si nemohli vyslechnout její výpověď. Ale díky strážnickému farnímu časopisu Na cestu, kterému poskytla svědectví o svém životním poslání, se můžeme i my duchovně obohatit jejími vzpomínkami.

P. L. Karpinski seznámil účastníky besedy s posláním piaristů – upozornil na současnou formaci nejen dětí, ale i jejich rodičů. Paní A. Sasínová přinesla fotografie absolventů církevní měšťanské školy, doplnila je vzpomínkami na průběh vyučování, mimoškolní aktivity (např. pomoc v sirotčinci).

Diskuse byla velice zajímavá. Přijeli pamětníci nejenom z Vacenovic (pí Mikulčíková, Neduchalová, pan A. Ryba), ale také z Milotic a Svatobořic-Mistřina.

Na závěr se všichni rozloučili zpěvem a Marijánky nabídly pohoštění.

Beseda – hosté

Ct. sestra Marie Dobromila Šťastná

„Nauč nás, Pane, počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce ...“

Ži 90,12

Předkládám zprostředkované vyprávění vzácné, statečné ženy: sestřičky Marie Dobromily Šťastné, narozené ve Vacenovicích v roce 1927 v domě č. 260. Svůj řeholní život začínala jako mladá učitelka církevní mateřské školky ve Strážnici (srpen 1948 - září 1950). Dodnes na ni v tomto pěkném městě vzpomínají nebo za ní zajedou do kláštera v Kroměříži, kde v současné době žije spolu s dalšími sestrami sv. Vincence de Paul. Podobně na sestřičku Dobromilu nezapomínají ani členové její vacenovické rodiny.

Úryvek z jejího vyprávění v nás vyvolá obdiv nad pevností jejího životního postoje, s jakou odvahou a vytrvalostí prožívala víru v Krista.

„Na začátku svého vzpomínání bych se vám chtěla představit. Jsem sestra Dobromila Šťastná z kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul. Letos mi bude 85 let. Narodila jsem se ve Vacenovicích u Kyjova v dobré křesťanské rodině. Strážnici jsem poznala jako školačka, protože jsem navštěvovala školu, kterou tam vedly sestry sv. Vincence.

S řádovými sestrami jsem se poprvé setkala v nemocnici v Uherském Hradišti, kam jsem se jako dítě dostala se zanedbanou spálou. Staraly se tam o mne sestry sv. Kříže a dá se říct, že mě postavily zpátky na nohy. Byla jsem z nich nadšená. Vzpomínka na sestřičky ve mně zůstala, ale nepomýšlela jsem na to, že i já jednou půjdu do kláštera. Při volbě svého životního povolání mne hodně ovlivnil náš pan farář, který se vrátil z Lurd a byl řeholním životem tak nadšen, že se to přeneslo i na nás.

V roce 1936 otevřely ve Strážnici sestřičky sv. Vincence novou měšťanskou školu. Pan farář v mých rodných Vacenovicích (P. Alois Tkadleček) hned na to reagoval a brzy získal pro školu skupinku chlapců a později i skupinku děvčat. Denní dojíždění dětí do školy pro větší vzdálenost nebylo dost možné, proto žáci mohli bydlet v dětském domově u sestřiček. Všichni s nadšením vyprávěli, jak se jim ve Strážnici velice líbí, a tak jsem také i já po Strážnici zatoužila. Rodiče o tom nechtěli ani slyšet, ale nakonec svolili.

Tak jsem 1. září 1940 s požehnáním rodičů nastoupila do 2. třídy měšťanské školy. Bylo mi 12 let. Ve škole se mi moc líbilo, byl tam pěkný kolektiv spolužáků a spolužaček a ze všeho nejvíc mě fascinoval přístup sester učitelek k nám dětem, takže jsem statečně přemáhala i smutek po domově, po rodičích.

Byla to tehdy těžká doba – okupace německé války, bombardování, koncentráky. Válka zasáhla všechny oblasti života – i školství. V lednu 1943 podle nacistického nařízení byla naše klášterní škola zavřena a sestry musely školu opustit. My, žáci, jsme museli přejít na státní školu. Těžce jsme si zvykali na úplně jiný školní režim – na nové učitele a na jinou školní kázeň. Povinnou školní docházku jsem dokončila zde.

Byl čas myslet na své životní povolání. Chtěla jsem být blízko sester, proto jsem zde zůstala. Ze Strážnice jsem dojížděla do rodinné školy ve Veselí nad Moravou. V důsledku německé války a blížící se válečné fronty byla škola ještě před ukončením školního roku 1945 uzavřena.

Dobu přecházející válečné fronty jsem prožívala u rodičů ve Vácenovicích a pak jsem se vrátila opět do Strážnice. Na přání sester jsem ve šk. roce 1945 nastoupila na dvouleté pedagogické studium pro vzdělání učitelek mateřských škol v Přerově. Hned po ukončení školy v červenci roku 1947 jsem vstoupila do kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul v Kroměříži. V srpnu 1948 - v druhém roce noviciátu - jsem přišla do Strážnice vystřídat v mateřské škole již stárnoucí sestřičku Nazarii, která mi školku předala.

Dva měsíce před složením slibů jsem prožila v mateřském domě v Kroměříži, jako dobu soustředění a přípravy na sv. profesi, kterou jsem slavila 15. srpna 1949 a hned po ní jsem šla opět do Strážnice.

Na tuto dobu mám hezké vzpomínky – byla to taková „pohádka mládí“. Dobře si pamatuji na „zlaté“ strážnické děti, se kterými nám bylo ve školce tak dobře!

Ráno jsme krátkou modlitbou pozdravili Pána Ježíše a pak jsme se učili. Nebylo to učení jako ve škole – ale podle zájmu dětí. Měly rády pohádky, které potom s velkou oblibou dramatizovaly. S velkým zájmem naslouchaly vyprávění o Pánu Ježíši, o jeho narození, o jeho životě, utrpení a zmrtyvýchvstání, jak nám to předkládá církevní rok. S opravdovou dětskou vnímavostí si osvojovaly základní pravdy o Bohu. Chodily rády na krátké adorace do klášterní kaple a občas i do kostelů. Na vycházky jsme chodili jen málo, protože z města ven do přírody bylo dost daleko. Při školce byl velký dvůr a pěkné písčoviště. Děti se mohly volně proběhnout, čistého vzduchu bylo tady dost. Děti rády zpívaly, malovaly, nacvičovaly krátké divadelní scénky (na Vánoce, na sv. Mikuláše, na Svátek matek a podle příležitosti).

Také jsme společně slavili jmeniny dětí. Svačinky si děti nosily z domu. Velmi rády měly odkrojky od hostií, které jim sestřička Bibiána, která hostie pekla, do školky občas donášela.

Když komunisté nastoupili vládu, sestřičky musely odejít ze školy, ale mateřská škola zatím zůstala. Té se Strážničané nechtěli vzdát, a tak dokázali vyřídit, aby se z mateřské školy stal alespoň žňový útulek pro děti rodičů pracujících v zemědělství. Změnil se název školky, ale režim v ní zůstal v podstatě stejný.

Dnes už jsou z těchto dětí starostliví tatínci a maminky, dědečci a babičky. V mých vzpomínkách jsou to však bezstarostné, usměvavé dětské tváře, rozzářené dětské oči, plné dětských zájmů a dobrodružství. Jsou to zlaté děti, které se hluboce vryly do mé paměti. Doufám, že jsou z nich charakterní lidé se správnou křesťanskou životní orientací. Ani po desetiletích na ně nezapomínám a modlím se za ně.

Do Strážnice jsem přišla v roce 1948. Sestry tam provozovaly soukromou obecnou a měšťanskou školu – čili dnešní základní škola. Do školy chodili nejen žáci ze Strážnice, ale i z blízkého i vzdálenějšího okolí. Byla to škola smíšená. Sestřičky, které vyučovaly, byly odborné učitelky.

Škola byla na tehdejší dobu moderně vybavena. Hned u hlavního vchodu byl na stěně zavěšen pěkný větší kříž. Ve třídách a v ostatních místnostech školy byly rovněž kříže. Byla zde i vkusná obrazová

výzdoba. Ústřední topení nebylo. V každé místnosti stála velká železná kamna, ze kterých v zimě sálalo příjemné teplo. Ve třídách mezi lavicemi byly běhouny. Žáci byli vedeni k tomu, aby kolem sebe udržovali pořádek a čistotu, což bylo velmi výchovné. U každé třídy na chodbě byla uzavřená šatnička pro svršky a obuv.

Vyučování začínalo modlitbou nebo písní. V klášterní kapli bývala denně ráno mše sv. Žáci bydlící v Domově se jí mohli účastnit, ale nebylo to povinné. Pro žáky, kteří opouštěli školu, byla pořádána jednodenní duchovní cvičení. Vedli je kněží salesiáni a děti se na ně těšily.

Během celého roku se vyučující snažili dát dětem základy křesťanského života. Věnovala se pozornost slavení liturgických svátků, dbalo se na pravidelné přijímání svátostí, na denní modlitbu a příležitostně adorace. Mimo vyučování měli žáci možnost pěkných volných aktivit, např. zpěvy, divadla, která děti hrávaly i pro veřejnost. Na konci školního roku se pořádaly jednodenní výlety do hor.

Vedle školy sestřičky provozovaly ještě Dětský domov pro chlapce i děvčata. Byly to děti bez rodičů – sirotci. Sestřičky jim vytvářely domov a vychovávaly je. Žáci ze vzdálenějšího okolí měli možnost bydlet spolu s nimi v Dětském domově. Tak se děti bez rodičů necitily ostrčené, diskriminované.

Finanční zajištění sirotek nebylo téměř žádné. Bylo zapotřebí, aby u kláštera bylo i menší hospodářství. Obdělávalo se několik polí, doma byly krávy, drůbež, ovocná zahrada, aby děti byly zaopatřeny. To ještě všechno nestačilo, takže sestřičky chodily po sbírkách – po Strážnici a okolních obcích. Díky těmto sbírkám měly děti dostatek jídla.

V prostorách kláštera byla pracovna, kde se děvčata, která měla zájem, z města i okolí, učila šít a hlavně vyšít - jak kroje, tak kostelní prádlo. Dále se sestřičky staraly o farní kostel sv. Martina.

Klášter byl v nynější budově školy M. Kudeřkové naproti kostelu Panny Marie. V přední části budovy v přízemí byla mateřská škola, dále ještě jídelna děvčat a vedle jídelna (refektář) sester. V přízemí byla i velká kuchyně s veškerým příslušenstvím. V 1. poschodí byla klášterní kaple a klauzura sester a odděleně byla pracovna a čtyři ložnice děvčat, šatna a umývárna. V zahradě v budovách, tzv. „škautulky“, bydleli chlapci. Mezi školou a klášterem stály hospodářské budovy, které jsou dnes zbourány. Na jejich místě je postavena část školy, která spojuje celý komplex školních budov.

V roce 1948 nastal politický převrat a nastoupila komunistická vláda. Tím musela být všechna činnost řeholních sester zastavena. Do školy nastoupili civilní učitelé, Dětský domov byl během jednoho roku rozpuštěn a děti přešly do městského domova. Mateřská škola (jak bylo dříve uvedeno) byla změněna na tzv. žňový útulek. Hlavní zásah do řeholního života sester však měl teprve přijít.

Na den 25. září 1950 byla sestra představená Norbertina Kaňovská pozvána na povinné úřední jednání do Prahy. V tento den v 9. hodin ráno přišlo k nám do kláštera 14 mužů, okresních funkcionářů. Na jejich příkaz jsme musely zanechat práce a jít k nim na pohovor. Oznámili nám, že začal platit zákon, podle kterého nemohou řeholníci a řeholnice působit u dětí a mládeže – ledaže by přistoupili na jejich podmínky. Což znamenalo vzdát se řeholního života, přejít do civilu a učit v jejich ateistickém duchu. Jednohlasně jsme prohlásily, že na jejich podmínky nepřistoupíme. Nic s námi nepořídili, ale už od nás odešli a čekali na návrat sestry představené, která se vrátila z Prahy pozdě v noci.

Žádali, aby jim hned v tuto noční hodinu předala klášter. Sestra představená na to nepřistoupila. Řekla, že je unavená a pak – úřední věci se v noci nevyřizují. Mermomocí vyžadovali klíč od její kanceláře. Rezolutně jim to odepřela. Ucouvli a jednání přenechali na ráno. Od kláštera se již nevzdálili, hlídkovali.

Jenže sestra představená nemohla být unavená a začala hned jednat. Zatáhla okna, zavolala sestry Salvatoru, Irenu a Drahomíru. Do rána nespaly, pracovaly. Snažily se hlavně finanční dary, které měly pro sirotky z Domova, připravit pro potřebné a chudší rodiny ve Strážnici.

Ráno si nás funkcionáři svolali a oznámili nám, že když nepřistoupíme na jejich podmínky, musíme se přestěhovat do Bílé Vody. Ptaly jsme se: „Kde to je, co tam budeme dělat?“ Stále dokola nám odpovídali, že je tam klášter a že tam budeme zajištěné. Ať si s sebou vezmeme jen osobní věci a jídlo na jeden až dva dny.

Díky dobrým Strážničánům, na které mám opravdu pěkné vzpomínky, se podařilo zjistit skutečný stav věcí. Jedna rodačka ze Strážnice pracovala v Javorníku, který je od Bílé Vody vzdálen 18 km. Hned, jak se dozvěděla o naší situaci, jela do Bílé Vody. Našla tam jen 120 let starou, neobydlenou klášterní budovu – opuštěný dům! Prošla jej celý, ale nenašla nic než holé odrbané stěny. Poslala nám zprávu a radila, ať si vezmeme aspoň nějaký nábytek. Ale vykonavatelé moci nám to ve Strážnici nechtěli dovolit. Chtěli vědět, kdo nás informoval, ale samozřejmě jsme tu paní neprozradily. Radili se mezi sebou, ale my jsme neustoupily, že neodjedeme, dokud si s sebou nebudeme moc vzít alespoň základní věci k životu. Povolili nám to tedy a dostaly jsme jeden den na sbalení.

V klášteře jsme měly věci nejen pro sirotky, ale i věci sester. A tyto, které jsme nemohly vzít s sebou, byly tajně a narychlo přeneseny do farní budovy s poukazem, že mají být rozdány potřebným lidem. Při tomto tajném přemísťování jsem měla strach, protože jsme byly stále hlídány. S panem farářem P. Janem Vrtkem a kaplanem P. Bedřichem Presem jsme tuto akci předem dohodli. Strážničané k nám do kláštera nesměli, ale nedali se, byli velmi stateční a stále za námi přicházeli.

Poslední noc jsme v našem strážnickém klášteře téměř nespaly. Ve čtvrtek 28. září 1950 v pět hodin byla slavena poslední mše svatá v naší klášterní kapli. Sloužil ji P. František Bureš. Lidé z města se jí nesměli zúčastnit. Stáli venku na náměstí a čekali. Mnozí tam v modlitbě probděli celou noc. Po mši sv. jsme nasedly do autobusu, naše zavazadla vezla nákladní auta. Když Strážničané viděli vše, co se s námi děje, sami ještě vypravili další nákladní auto a naložili ho klášterním dobrým kamenným uhlím. Proti odporu státního dohledu prosadili svou, že uhlí je sester a patří jim. Ještě stačili zhotovit velkou dřevěnou klec, do které „nastěhovali“ dvoumetrákové prase a přidali na nákladní auto s uhlím. Také nás zásobili velkým množstvím ovoce. A takto vybavené, s posledním zamáváním a slzami v očích, jsme odcestovaly do Bílé Vody, která leží v nejsevernějším výběžku Slezska na hranicích s Polskem.

Do Bílé Vody jsme dojeli po celodenním cestování. Cestou jsme bloudili, protože ani řidič nevěděl, kde Bílá Voda je. Zajeli jsme omylem do Bílé Vody u Králík, a proto se nám cesta o několik hodin protáhla.

Vzpomínám si, že když jsme vystupovaly z autobusu, viděly jsme školské sestry, které zde měly svůj klášter s noviciátem, takže pro ně byla Bílá Voda domovem. Byly to sestřičky většinou německé národnosti. Podobně jako my se musely přestěhovat do Bílé Vody i sestry jiných řeholních společenství, které rovněž působily u dětí a mládeže. Při stěhování nás doprovázela paní, která měla nad námi stálý dohled z pověření státní moci. Zůstala s námi nějakou dobu i v Bílé Vodě, ale když viděla, že je to bezvýznamné, odešla.

Byly nám přiděleny tři pokoje v prvním poschodí v už vzpomínané budově kláštera. Při zařizování nám ochotně pomáhali místní obyvatelé. Okna v přízemí byla zasypaná odpadky, takže v přízemí byla úplná tma. Když jsme všechno sestěhovaly, byla naše lůžka tak natěsná u sebe, že jsme do nich skákaly jen přes pelest! Byly jsme mladé, tak jsme si z toho dělaly legraci. Jeden ze tří pokojů byla kuchyň. K naší velké radosti v ní byl funkční sporák, jinde se totiž netopilo, nebyla tam žádná kamna.

Klášter stál těsně na hranicích. Veselé bylo, že když nám např. něco spadlo z okna, octlo se to v Polsku. Smutné bylo, že některé sestry jiných kongregací, které věřily slibům, že budou v Bílé Vodě dobře zaopatřeny, na to doplatily. Jejich staré sestřičky spaly na zemi na vlnáčcích. Teprve později jim byly na spaní přivezeny vyřazené dětské postýlky....

Rozvod elektrické energie byl jen provizorně zařízen, v domě nebyl vodovod, jen na dvoře jedna pumpa. V následujícím roce na jaře byli posláni do Bílé Vody i muži řeholníci, většinou novicové, z různých kongregací a řádů. Byli tam posláni na práci. Zaváděli do budovy vodovod, rozvody elektřiny, zkrátka zařizovali přijatelnější bydlení.

Velikým dobrodiním pro nás byl obětavý kněz – P. Kobliha, který tehdy v Bílé Vodě působil. Velice vlídně nás přijal a stal se pro nás velkou duchovní oporou. Denně sloužil mši sv. v místním farním kostele Panny Marie a sloužil nám i svátostí smíření. Byly jsme mu za to vděčné.

Nikdo se o nás nestaral. Obrátily jsme se proto na pana starostu, zda-li je v Bílé Vodě nějaká pracovní příležitost. Nabídl nám práci na poli, pomáhat místním zemědělcům se sklizní brambor a řepy. Tito naši pomoc uvítali, odměňovali nás tím, co vypěstovali – bramborami, mlékem, zeleninou a ovocem. Peněz nazbyt neměli.

Mezitím postupně přicházely do Bílé Vody sestry z jiných kongregací, a časem nás zde žilo v nucené internaci až 450 sester ze 12 řeholních společností. Ty si musely zajišťovat bydlení a samy ze svých finančních prostředků hradily nákladné opravy opuštěných a zdevastovaných domů, něco málo přispěla charita. Opravy prováděly také z velké části řeholníci, kteří byli vzpomenu ti už výše.

Podzim byl studený. Když jsme spálily dřevo, které leželo v hromadách odpadu na dvoře, potřebovaly jsme další otop. Vydaly jsme se proto do lesů nasbírat si dříví. Měly jsme však obavu, zda nám to lesník dovolí. Ale byl to takový bodrý člověk, rodák z Hané, a ten nám s úsměvem řekl: „Sestřičky, já vás tade vítám a dokud já tu budu hajný, z komína se vám kóřit nepřestane.“ Slovo dodržel, a tak jsme měly o dříví postaráno.

Dvacet kilometrů od Bílé Vody byl zemědělský státní statek Heřmanice. Se sklizní úrody se tenkrát velmi opozdili, a proto nás požádali o pomoc. Ráno pro nás přijížděli traktorem, nasedly jsme na vlečku, vystlanou slámou, a jely – kolikrát v dešti, větru a zimě. Tento transport se však místním lidem nelíbil, a tak zařídili, aby sestry převážel autobus. Za tohoto nevlídného počasí jsme pracovaly i na poli. Vedoucí statku byli k nám vstřícní, cenili si naší pomoci. V kuchyni statku mohly dvě sestry připravovat pro nás oběd, také nám donášely horký čaj na zahřátí na pole. Potřebné suroviny jsme rovněž dostávaly od tohoto statku. Takto se úroda stihla sklídit do Vánoc.

Od nového roku 1951 nás zaměstnávala oděvní firma Prostějov. Byly nám dodány ve velkém počtu šicí stroje, a zhotovovaly jsme výztuže do kabátů. Opakovaně nás navštěvovali „přemlouvači“ a nabízel nám lehčí práci. Uváděli, že některé sestry přijaly jejich nabídku, odešly do civilního života, mohou vyučovat děti a jsou spokojené. Ale brzy jsme se dozvěděly, že je to lež. Takových lží jsme vyslechly mnoho.

Strážničané na nás ani v Bílé Vodě nezapomínali. Často nás navštěvovali a zásobovali nás potravinami. Jednou se stalo, že pan Hořák omylem překročil státní hranici střeženou polskou pohraniční stráží, byl zajat a odveden do Polska a až po 14 dnech propuštěn. Byl totiž podezříván ze špionáže. Velikou radost nám Strážničané způsobili dárkem na Vánoce. Byly to smrčky postříkané bílým voskem, jak se zdobívalo v kostele ve Strážnici. Tyto stroměčky zkrášlovaly oltář v kostele v Bílé Vodě a my jsme se cítily jako doma.“

Životní výpověď c. s. Dobromily pro toto číslo Zpravodaje zatím končí, ale díky strážnické farnosti bude mít ještě pokračování.

Za celou obec vyslovuji hlubokou úctu jejímu naplněnému životu. Z osobnosti odevzdané výchově dětí se den ze dne stala „vysídlená osoba“ odsunutá do 120 let staré neobydlené budovy. Přesto jsme nečetli řádky plné trpkosti a bolestného vzpomínání na křivdy.

Sestřička Dobromila neztratila důvěru v Boží vedení. „Dočkala se“ sametové revoluce a v důchodovém věku se opět s plným nasazením zapojila nejenom do výchovy dětí, ale také dokázala uvést do provozu církevní nemocnici v Kroměříži. Svými radami, zkušenostmi a literaturou pomohla i ve vacenovické mateřské školce s realizací jedné třídy s alternativní křesťanskou výchovou.

Slova svatého Pavla nám pomohou najít zdroj jejich přijatých milostí:

„Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabít? Stojí přece v Písmu: „Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce určené na porážku.“

Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moc odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Řím 8,38-39

P. Bedřich Pres

Ze vzpomínek pamětníků na P. B. Presa

Zamyšlení nad kněžskou službou P. B. Presa uvedu shrnutím získaných informací o jeho životě, které budou ale málo čerpat z písemných zpráv. Protože farnost Vacenovice má vlastní kronikové záznamy až od doby zřízení samostatné farnosti – čili od 1. července 1947. Přesto, že byl náš kostel vysvěcen 5. 10. 1930 a ihned u nás začal od 11. 6. 1931 působit kaplan milotické farnosti P. Alois Tkačelek.

„P. Bedřich Pres - čestný kanovník a farář v. v. ve Strážnici se narodil ve Vacenovicích 8. května 1910. Vysvěcen na kněze byl 5. července 1936 v Olomouci.

Po vysvěcení působil jako správce léčebny v Pasece, půl roku kaplanoval v Újezdě u Uničova a roce 1952 přichází do Strážnice. Je ustanoven kaplanem a po smrti tamního faráře Mons. Jana Vrtka se stává administrátorem farního úřadu u sv. Martina. Když v roce 1967 odchází do důchodu P. Josef Kouřil, P. Bedřich Pres je jmenován administrátorem obou strážnických farností. V roce 1974 odchází na zasloužený odpočinek. Důchodová léta svého života trávil „v ornametovém domku“ na Piaristickém náměstí ve Strážnici opečovávan paní Maryškou a paní Lojzkou. Po vleklé nemoci zemřel v nemocnici v Hodoníně 18. února 1983. Pochován je na strážnickém hřbitově.“

Konec citace farní kronikářky ze Strážnice paní Budinské, které doplním o další životní data o vzpomínky pamětníků.

Rodný dům P. Bedřicha Presa je v matrice zaznamenán pod číslem 110, pokřtěn byl druhého dne po narození 9. května 1910. Jeho otec František Pres žil v letech. 1884 - 1959 (byl synem Ignáce Presa domkaře ve Vacenovicích a Magdaleny roz. Klimšové). Protože byl otec jediným synem této rodiny - měl pět sester a jeho jediný

syn Bedřich se stává knězem, příjmení Pres z Vacenovic mizí. Matka P. Bedřicha je zapsána v matrice jménem Maria, narodila se v roce 1888 a zemřela jako 82 letá v roce 1970. Byla dcerou Josefa Uhlíka, domkaře ve Vacenovicích a Františky roz. Zemkové. Ta do manželství přinesla (jako „sedlcká céra“) nějaké polnosti a rodinný domek na čísle 176. Vkladem otce Františka byla zase jeho pracovitost a rozvážnost hospodáře: „byl do práce jak vlk“. Manželům Presovým se narodily tři děti - jako nejstarší syn Bedřich a pak dvě dcery - Anastázie (která ale zemřela v osmi letech) a Marie.

Již na obecní škole ve Vacenovicích byli rodiče řídícím učitelem upozorněni na Bedřichovo nadání, a proto souhlasili se studiem na kyjovském gymnáziu. V prvních letech docházel do školy pěšky, později dojížděl na kole. Byl skromným, tichým, usměvavým a nenáročným studentem. Dnes na něj vzpomíná - 90 letá paní Anastázie Výletová (roz. Horáčková) - sestra P. Bedřicha (- její matka Bedřicha Horáčková - Presová byla sestrou jeho otce). Paní Výletová vzpomíná, jak si ji jako malé děvčátko (o 13 let mladší) „vypošťoval od mamičky“, aby mu při učení dělala společnost. „Trhala sem si kvítečka, kytičky dávala ke křížkom a dyž už mňa bolely nohy, tak mňa odněs dom!“ Paní Výletová také s vděčností připomíná rok 1942, kdy z jeho kněžských rukou přijímala svátost manželství.

Další pamětnice - 91 letá paní Poláková - přisvědčuje, že Otec Bedřich „tíhl odmlada ke kněžství“, nikdy ho nikdo neviděl u muziky a nemohl ani slovem nikomu ublížit, protože skoro nemluvil“.

Přesto překvapil rodiče svým promyšleným rozhodnutím, když chtěl ihned po maturitě studovat bohosloví na olomouckém semináři. Celá rodina se ale podřídila jeho životnímu poslání: rodiče museli prodat zdroj obživy – některé polnosti, aby zajistili finanční zdroje a později i dorůstající dcera Marie (o pět let mladší než Otec Bedřich) se připravovala v klášteře na Svatém Kopečku u Olomouce ke službě hospodyně. Ale politická situace v padesátých letech rozhodla, že mladý kněz Bedřich odmítl tuto nabídku, aby ji nevystavil nebezpečí.

Pravdou je, že se celá vacenovská obec cítila být vyznamenána, že dá církvi služebníka Božího a ráda přispívala na jeho studium. „Hlavně mladá chasa sa na něho skládala!“ připomíná paní Výletová a dodává, že byla svědkem jeho kněžského svěcení v Olomouci, kdy „ležál na zemi hubů důle z druhýma 63 bohoslovce!“

Velkou slávu ale obec zažila při bohoslužbě primiční mše svaté. Paní Výletová vzpomíná: „Velebný pán Pres dojel vlakem z Olomouce do Vlkoša a tam na nich čekal kočár. A kolik bylo ve Vacenovicích koňů, tolik bylo chlapců na nich, co jich doprovázali až do Vacenovic. Koně byli od děvčat vystrójené papírovýma růžičkami a celá dědina šla slavný průvod vyhlédát k Miloticám k Božskému Srdci. Do kostela jich z rodné chalupy nového velebného pána vyprovázaly ve věnci „pobílu oblečené družky“.

A já dodávám velice důležitou informaci: náš chrám při této příležitosti navštívil nynější kandidát na blahořečení spirituál kněžského semináře P. Antonín Šuránek, který měl slavnostní promluvu. A paní Výletová pokračuje: „Byla to sláva ne enom pro nás, ale aj pro okoliční dědiny. Šak sa za nás říkalo, že sa mosí dojit za každým novokněžským požehnáním, aj dyby sa měly tuplůfky na botách zedrat!“ A její vzpomínání končí praktickou poznámkou: „U našeho strýčka Presa na túto slávu zabili jalovicu a dvě prasata!“

Rodičové P. Bedřicha byli nejenom skromní, málomluvní, uzavření, ale také moudří. Nikdy se svým synem nechválili, jen projevovali úctu k vznešenosti kněžského stavu.

P. B. Pres rozdával na památku svých kněžských prvotin a novokněžského požehnání obrázky s modlitbou sv. Řehoře Velikého: „Modlete se, věřící, za nás, kněze, abychom působili požehnaně“. A naše vzpomínka na něho potvrzuje vyslyšení proseb.

Vypracovala Marie Šimečková, farní kronikářka

Vacenovice před 70 lety několik vzpomínek pamětníka

Byl to rok 1943, čtvrtý rok pokračující II. světové války. Život v tehdejší protektorátu, a tedy i ve Vacenovicích, byl ve srovnání s dnešními podmínkami velmi těžký. Nedostatek potravin, obuvi, textilního zboží byl tíživý, zvláště pro městské obyvatelstvo, které nemělo možnost výpomocí samozásobením. Všechno bylo na lístky (potraviny) nebo poukazy (obuv, textil), přísně odměřeno a v malém množství. Nebyli ušetřeni ani kuřáci, kteří byli odkázáni na „tabačenky“ - týdenní přiděl několik desítek cigaret. Naštěstí tabačenky brali všichni muži od 18 let, bez ověřování, kdo je kuřák. Ti mohli výpomocí svým známým - kuřákům.

Ve Vacenovicích byl mlýn p. Krakoviče útočištěm pro mouku zejména pro ženy z Ratíškovic, které jej celé dny a noci „obléhaly“ s prosbou o pár kilo mouky. Ten byl mnohokrát velmi rozčilen („Nic vám neprodám, mějte rozum, nenechám se zavřít.“) a ženy odháněl. Některé s pláčem odešly, nakonec se někdy slitoval a po několika kilech do uzlíčku jim trochu mouky prodal. Ženy z Ratíškovic mu to po válce nezapomněly a prosadily mu za to čestné občanství.

Také místní zemědělci, přes určité výhody vlastního samozásobení potravinami, to neměli lehké. Po splnění někdy neúnosných povinných dodávek obilí bylo možné získat tzv. mlecí povolení pro členy rodiny, po splnění všech dodávek hovězího, vepřového, mléka a vajec bylo také možno získat i povolení domácí porážky za podmínek splnění kruponu, kostí a sádla. Tím docházelo u někoho k tomu, že po splnění všech dodávkových povinností mu nezbylo nic pro něho a byl nucen se obrátit s prosbou o potravinové lístky.

Častým jevem byly hospodářské kontroly. Provedla se důkladná prohlídka celého hospodářství, spočítaly se zásoby obilí, potravin, spočítala se hospodářská zvířata, drůbež. Následovalo zabavení nepřihlášených zásob, pokuta, vězení. Případem solidarity bylo uvěznění asi 12 větších zemědělců, kteří nesplnili povinné dodávky obilí, s odůvodněním nízké úrody. Mezi sebou se dohodli, že i ti, kteří toto splnit mohli, tuto dodávku nesplní. Měli naději, že se jim všem podaří tuto dodávku snížit. Soud ovšem nebyl tohoto názoru a všem „napařil“ velmi vysoké pokuty. Byla to do jisté míry i výhra, že je nepotkalo ještě něco horšího. Potrestaní však pokračovali ve svém odporu a přijali trest vězení. Můj otec spolu s ostatními potrestanými zemědělci „strávil“ 30 dnů v tehdejší věznici v Kyjově. Vězni měli výhodu v tom, že velitelem věznice byl p. Sekla, bývalý obchodník z Vacenovic a tím měli tento výkon trestu lehčí.

Nebylo tomu však tak lehce v sousedních Miloticích, jak o tom vypovídá zápis z tohoto roku v obecní kronice obce Milotice: ***Dne 20. 4. 1943 byla skoro ráno celá vesnice obsazena vojskem a měla být provedena generální prohlídka. Následkem spály, která byla u nás tehdy dosti rozšířena, byla tato prohlídka odvolána. Touto zprávou byli všichni potěšeni a zhluboka si vydechli. Dávka na lístky nestačila, aby se uživil, a tak se muselo schovávat.*** Jistě to byla velká úleva pro všechny obyvatele Milotic, když se podařilo tuto akci odvrátit.

Jak se tenkrát vyrovnávali obyvatelé ve Vacenovicích s touto válečnou situací? Musíme vzít především v úvahu několik skutečností. Především to, že řada střední a starší generace prožívala již druhou světovou válku, buď jako vojáci, ostatní za podobných okolností doma ve starostech o jídlo, domácnost, děti, hospodářství. Dobré i zlé zkušenosti z té první války přišly vhod. Dále to, že Vacenovice byly výrazně zemědělskou obcí, kde téměř každý dům měl své i malé hospodářství a tím si pomáhali vyrovnávat stále tíživější nedostatek potravin. Vojenské a politické otřesy z minulého roku, jako atentát na Heydricha, stanné právo, hromadné popravy českých lidí, informační teror (povinná visačka na každém rádiu, kterých nebylo mnoho: ***Pamatuj, pamatuj, že poslouchání cizího rozhlasu se trestá vězením nebo i smrtí!***) Přesto si pamatují, že nejen u nás, ale také jinde se scházeli sousedé na zprávy i s tímto rizikem! Toto nutně vyvolávalo

u řady lidí pocity deprese na rozdíl od drtivé porážky Wehrmachtu u Stalingradu (dle konečných údajů bylo nasazeno 230.000 vojáků, padlo 80.000, 150.000 zajato, vrátilo se ze zajetí pouhých 6.000 mužů a Bitva u Kurska červenec- srpen 1943, kdy se odehrála největší tanková bitva 2. světové války na východě. Hitler nechal nasadit 900 000 vojáků a kolem 3 000 tanků. Německá armáda byla poražena za cenu velmi vysokých ztrát SSSR - *dle Wikipedie*). Tyto události, i když nám v tomto rozsahu nebyly známy, naopak podpořily naději, že tato válka již nemůže skončit jinak, než porážkou Německa.

Významné byly také v tomto i v dalších těžkých letech těsnější sousedské vazby, snahy nezištně pomáhat jeden druhému při jeho potížích. Nebyly případy udavačství nebo snahy získání výhod pomocí okupačních úřadů.

Ing. Ingr Blažej

Kterak vznikl Chrámový sbor svaté Cecílie

Pokud vím, celá dlouhá desetiletí zpívají nadšení vacenovští pěvci na kůru, pod dohledem sv. Cecílie, patronky hudby, hudebníků a zpěváků, která na ně dohlíží ze svého vitrážového okna, aniž by někoho napadlo nějak to pěvecké uskupení pojmenovat. Až v roce 2012 našeho sbormistra Libora Mikulčíka napadlo, že když už celá ta léta na nás shlíží od svých varhan, (mimochodem, věděli jste, že v její době varhany ani nebyly? Ale koho by zajímal takový podružný detail?), že bychom se k ní mohli veřejně přihlásit.

Ani nevím, jestli všichni naši farníci znají ono vitrážové okno. Možná už i zapomněli. Kdo pravidelně nechodí na kůr, třeba ani neví. A tak by bylo dobré maličko připomenout historii onoho okna. I když ve farní kronice je jen malá zmínka. Zápis P. Matěny z roku 1948 praví, že okna v chrámě byla malována od firmy Otmar Vačkář r. 1940, který jen tak pro zajímavost zhotovil i vitráž Panny Marie Bolestné v kapli Domova sv. Alžběty v Nelepeči a také zhotovil vitrážové okna v kapli kostela svatého Cyrila a Metoděje v Olomouci, které navrhnul akademický malíř, Jano Köhler z Brna, který také namaloval obraz Božského Srdce Páně nad hlavním oltářem. Jestli navrhoval i naše vitrážová okna, o tom se mi nepodařilo najít záznam. Větší stálo 3 000 Kč. Jsou věnovány zemřelým, jak je dole na každém uvedeno. Celkový náklad 29 730 Kč. Okno sv. Cecílie není věnováno nikomu. Tedy není popsáno. Nejspíš proto, že je na kůru pro okna méně místa než v chrámové lodi. Paní Ludmilu Kacrovou napadlo, že bychom ho mohli adoptovat. Náš sbor. Dle mě skvělá myšlenka. Nadnesu ji na příští zkoušce. Možná zapadne, ale v případě nutnosti nějakých rekonstrukcí, možná někoho zase napadne.

Ale vrátím se k chrámovému sboru. Vacenovice měly velké štěstí na hudbou políbené lidi. Jen letmo nahlédnu do historie. Začneme dechovou a smyčcovou kapelou, která vznikla okolo roku 1900 a která začátkem roku 1920 ustupuje nové dechovce zv. Synci a po nich přišla nová dechová hudba, ze které, jen tak pro zajímavost, posléze vzešlo hudební uskupení Gasnárci, díky kterým ve Vacenovicích v 60. letech zněl i jazz. Pak bych zmínila éru mladé dechovky Radostné mláď, která dala základ dalším dvěma vacenovským dechovým hudbám, nejdříve Vacenovjákům a posléze i Vacenovským muzikantům. Co pamatuji, vždycky tu byla nějaká ta big beatová kapela, ať už Universum, Jama, Na všechny 4, Na Ex, nejnověji The Cellars, také jsem slyšela, že tu máme i nějakou hardcorovou skupinu. Ale o té vím pouze z doslechu. Také je tu mnoho talentovaných hudebníků či zpěváků, kteří šíří vacenovskou slávu po světě a vyjmenovat je všechny nelze.

Jen si představte, kolik je přímo tady zpěváků, dva mužské sbory, jeden ženský, zpívá se také ve Slováckém krúžku, Omladině, Oskoruškách, Cimbálové muzice, která už je ve Vacenovicích také už druhá. Tu první založil pan F. Mikulčík. Také nelze opominout sbor pro občanské záležitosti, kterým za ta léta prošla už také spousta zpěvaček.

Schola, Scholička a o tzv. kostelních zpěvačkách ani nemluvě, jaká by to byla mše, svatba či pohřeb bez zpěvu? A věřte, že to není úplně samozřejmé všude. Ale co chci zdůraznit: vacenovský kostel měl obrovské štěstí na varhaníky. I když jejich historie je opravdu spleť. Nejdříve zde začal hrát pan Blažej Bábík v roce 1936. Ale po nástupu P. Matěny byl odejit a hrával v Dubňanech. Sem byl povolán Antonín Kůr z Vracova. Ten zde hrál až do svého nástupu na vojnu. Pak zde působil jistý pan Kraus taktéž z Vracova, dle paní Mikulčíkové velmi šikovný člověk. Krom hry na varhany zvládal opravy hodin a panu Mikulčíkovi ladil cimbál. Posléze byl povolán Josef Bimka ze Svato-bořic – Mistřina, se kterým tehdejší chrámový sbor nacvičil Vánoční mši J. J. Ryby, on a jeho bratr Jan za výpomoci několika zpěváků a muzikantů ze Svato-bořic- Mistřina. Jen namátkou Josef Varmuža a jeho žena Hedvika. Dle paní Mikulčíkové to bylo asi v roce 1964-1965. Takže ona krásná mše zde už zazněla podruhé. Jestlipak budeme mít zase 40 let pauzu? Ale zpět k varhaníkům. Pak do Vacenovic v roce 1965 nastoupil P. Matucha a povolal zpět p. Blažeje Bábíka. A to je taky můj „první“ varhaník, co pamatuju. Jako malá jsem občas chodívala na chóru s otcem a víc než mše mě zajímal ten starý, přísný pán, který hrál na ten úžasný nástroj a já tak moc toužila si také zahrát. A nakonec se mi to i splnilo, ale po pořádku. Pan Blažej Bábík hrál až do roku 1982, kdy vlastně zemřel za varhanami. Celkem hrál ve Vacenovicích neuvěřitelných 36 let. Ale je pravda, že ke konci svého života byl již nemocný a občas už bylo potřeba za něj

zaskočit. Po jeho smrti nastoupil již zmíněný Libor Mikulčík na plný úvazek, za pár let přišel Petr Grufík a Josef Milář. A nejsou a nebyli tu jen varhaníci, ale měli jsme a máme i spoustu varhanic. Petra Štátná, Veronika Tomečková-Sabáčková, Jana Měchurová-Blahová, Naša Havryljuková, Saša Harcová, Romana Vandurková-Bábíková, Zdislava Bábíková a také její bratr Josef občas zahrál. Snad se nebude zlobit, že jsem ho zařadila mezi varhanice. Díky Bohu jimi to nekončí, dorůstá další generace. V současné době je to Mirek Bábíček a už i jeho bratr Jakub tento nástroj zvládá.

Občas, nebylo-li nikoho, zahrála i sestřička Ludvika. Mimocho-dem, i já jsem měla jednou tu čest si vyzkoušet doprovodit na varhany zpěvačky během mše. Jednou, dávno tomu již, bylo mi asi 15, zrovna žádný varhaník neměl čas hrát na mši. Hrál jsem pár let na klavír, a tak někoho, už si nevzpomenu koho, napadlo, že bych mohla zvládnout, ne zrovna zahrát, ale alespoň zpěvačkám „nahodit“ akord. No, nebyl to dobrý nápad. Poté, co jsem nebohým zpěvačkám z příšerné nervozity, třikrát zahrála špatný akord, úplně nenápadně jsem utekla ze mše a pak už mě nikdy nikdo s podobnou žádostí neoslovil. Ani nevím proč....

Někdo hrál déle, někdo jen chvíli, někteří se rozutekli po světě a někdo jezdí hrát na mše i z vedlejší vsi. Momentálně se za varhanami střídají Jana Měchurová, Mirek Bábíček a Zdislava Bábíková. Jistě by se mnou souhlasili, že ve třech se to mnohem lépe táhne.

Věřím, že to, že v našem kostele zní neustále zpěv a zvuk varhan, je i tak trochu díky naší patronce a byť k ní většina z nás pěvců stojíme poněkud nezdvořile zády, je jasné, že náš sbormistr se k ní často utíká, pohledem, modlitbou a věřím, že často i úpěnlivou prosbou a dle jeho výrazu, nejspíš prosí o přežití....

Takže naše milá svatá Cecílie, prosím, ochraňuj své hudebníky, dopřej vacenovskému chrámu stále dost pěvců i varhaníků, vždyť zpívají a hrají Bohu, lidem a pro Tebe.

Pozn. aut. Čerpala jsem z Farní kroniky, knihy F. Rygara Z duchovního života obce, vzpomínek paní L. Mikulčíkové, které bych tímto ráda poděkovala, a mých vlastních.

Předem se omlouvám všem, na které jsem při psaní tohoto článku zapoměla.

Lenka Svorová

Obraz sv. Cecílie v kostele

Chrámový sbor sv. Cecílie

Panímáma Minaříková

Když jsem uviděla novou obecní studnu u školy, vzpomínala jsem na starou „Hornicu“ a na okolí, jak vypadalo před asi padesáti lety. Tam, kde je řádka pěkných sklepů, stával malý domeček. Původně patřil rodině Viktorínové. Ve dvou malých místnostech žili manželé Viktorínovi a jejich čtyři synové. A že to byli nějací chlapi. Po válce se odstěhovali většinou do pohraničí. Po nich tam bydlel nějaký čas holič pan Čajka a také tam provozoval své řemeslo. V r. 1950 se tam přistěhovala paní Františka Minaříková. Pocházela z malé vesnice Záblatí u Velkého Meziříčí. Zažila nějakou osobní tragédii, o níž nikdy nikomu neřekla, ani své rodině. Odjela z vesnice a celý život pracovala ve zdravotnictví. Mimo jiné celou první světovou válku brázdila oceán na anglické válečné lodi trase Londýn – New York. Po válce pracovala v brněnských nemocnicích, kde se seznámila s vacenovskou občankou a ta jí asi řekla o tom domku, který byl v té době prázdný. Přišla sem jako vdova ve věku 71 let a její penze asi moc

velká nebyla. Byla velice přátelská, ochotná, vyřizovala různé pochůzky ve městě pro své známé, a tím si i trochu přivydělávala. Po nějaké neshodě s panem farářem Rudolfem Matěnou chodila každý den pěšky do Ratíškovic do kostela. Tehdy ještě nejezdil do Rohatce autobus, až od roku 1955, a tak kdo chtěl na vlak do Rohatce a hlavně dělnice do Čokoládovny v Rohatci, musel jít pěšky k přejezdu u Ratíškovic. Tehdy obstarával dopravu motoráček z Baťovky do Rohatce. A tak leckoho vystrašila „panímáma Minaříčka“, jak se jí říkalo, když šla s lucerničkou na rořáty do Ratíškovic. Okolo páté hodiny ráno. Neměla snadný život. Osamělá, bez rodiny. Ještě, že měla v blízkém okolí kamarádky, které jí pomáhaly. Když už se o sebe nedokázala postarat, šla do ÚSP v Hodoníně. Tam také zemřela v r. 1972 ve věku 91 let. Myslím, že je dobré si připomenout lidi, kteří prošli životem obce a mladé generace o nich nic neslyšely. Ale ti lidé tady žili a zanechali svou stopu, byť už jen v myšlenkách pamětníků.

Marie Rybová

Jarní dětská burza

Ve dnech 22.-25. února 2013 uspořádaly maminky z Vacenovic v pořadí 2. dětskou burzu, na níž se prodávalo i nakupovalo jarní a letní dětské oblečení, obuv, hračky, potřeby pro maminky a kojence, kočárky, dětská kola, koloběžky, autosedačky, cyklosedačky apod. Tentokrát našim požadavkům vyšel vstříc obecní úřad, který nám na celý víkend bezplatně poskytl prostory přísálí Kulturního domu. Tyto prostory jsme využily do posledního místečka, protože oproti podzimní burze se sešlo téměř dvojnásobné množství prodávaných věcí, přibližně 4000, z nichž se prodalo 800, a to i přes skutečnost, že nám počasí příliš nepřálo. Oproti podobným akcím v okolí byla naše burza výjimečná tím, že všechno dětské oblečení bylo přehledně

roztříděno podle velikostí, takže nákup byl pro maminky příjemnější a jednodušší, a také poplatky vybírané za prodané zboží (2 Kč za prodaný kus) byly výhodnější než jinde.

Velké poděkování za pomoc při pořádání burzy patří Obci Vacenovice, hráčům stolního tenisu, kteří museli kvůli této akci vynechat jeden ze svých tréninků, a především všem maminkám, které věnovaly svůj volný čas, úsilí a podílely se na přípravách, organizaci a bezproblémovém průběhu akce.

Podzimní burza, na níž se bude prodávat a nakupovat podzimní a zimní oblečení, obuv a ostatní potřeby, se uskuteční v termínu 30. 8. – 2. 9. 2013 opět v přísálí KD. Všechny srdečně zveme.

Jaroslava Blahová

Dětská burza oblečení

Jak se klube Klubičko

Díky nadšení několika maminek a touze připravit místo pro vzájemné setkávání maminek s dětmi, místo pro relaxaci, sdílení se a vzájemné pomoci, vznikl nápad založit ve Vacenovicích mateřské centrum, a tak zahájilo svou činnost občanské sdružení Klubičko, centrum pro rodinu, které bude sloužit nejen maminkám s dětmi, ale také celým rodinám.

Hlavními cíli sdružení jsou posilování tradičních hodnot rodiny, vytvoření prostředí otevřeného, přátelského a vstřícného rodině, všestranné rozvíjení tvořivosti, motoriky, pohybových schopností dětí a organizování různorodých aktivit zaměřených pro děti. Rodičům chce občanské sdružení nabízet možnost dále se vzdělávat a rozšiřovat své rodičovské i osobnostní kompetence, k čemuž bude napomáhat pořádáním různorodých přednášek a besed, týkajících se výchovy, rodičovství, psychologie, zdravého životního stylu apod. Do budoucna se plánuje také provozování služby hlídání dětí a pořádání dalších aktivit, které podpoří optimální fungování rodin v naší vesnici.

Klubičko je neziskovou organizací, tzn., že veškeré jeho příjmy, čerpající z dotací, grantů, sponzorských darů a jiných příspěvků, budou využity na financování konkrétních aktivit. Prvním úkolem občanského sdružení bude upravit a vybavit prostory, ve kterých bude centrum pro rodinu fungovat. Tyto prostory budou sloužit jako místo setkávání, pořádání nejrůznějších aktivit pro děti a rodiče, nabídnou nové způsoby společného trávení volného času. V současné době probíhá jednání s Obcí Vacenovice o možnostech využití obecních prostorů.

První členská schůze občanského sdružení se uskutečnila 6. června 2013. Na této schůzi budou přijati noví členové, schváleny úkoly pro dané období, stanovena výše členských příspěvků a zvolen výkonný tým, který bude dále organizovat a řídit činnost Klubíčka.

S radostí přivítáme nové příspěvky ke zpříjemnění a rozšíření naší činnosti, finanční dary, materiální i jakoukoli jinou pomoc. Rádi přijmeme nové členy, kteří by se chtěli aktivně podílet na fungování občanského sdružení.

Více informací o činnosti Klubíčka o. s. můžete najít na webových stránkách <http://klubickovacenovice.webnode.cz/> nebo získat na e-mailu klubickovacenovice@seznam.cz.

Jaroslava Blahová

Základní škola

Letní prázdniny pomalu a jistě ťukají na dveře. Zatím se hlásí více dešťovými kapkami než slunečním svitem, ale to na faktu, že se na ně všichni moc těší, nic nemění. Počasí stejně nemůžeme ovlivnit, tak proč se tím trápit. Řídí se svými zákonitostmi i živelnost.

Čtyři základní živly jsem si také pro tento školní rok zvolila jako témata naší školní práce. Ne, že bych ji chtěla s živelností poměřovat, ale proto, že jsem se snažila svůj první rok ve vedení školy směřovat k největšímu progresu, vzájemné spolupráci na všech úrovních a propojenosti s životem. Naš společný slogan- „Oheň, voda, země, vzduch- vytvoříme spolu kruh“ se zrcadlil v celoročním kalendáři akcí. Je více než jasné, že škola dnes neplní jen funkci vzdělávací, ale pomáhá vychovat lidské bytosti, které jsou vedeny k týmové spolupráci, které se snaží rozumět sami sobě, fungování společnosti a životu vůbec. Naš školní vzdělávací program má již několik let název „Škola pro život- šance pro každého.“ Proto bude mojí snahou, abychom této myšlence dostáli konkrétními kroky a činy.

Pozornost a zájem žáků se nedá vynutit. Výsledkem autoritativní výchovy je nesamostatnost, strach a vynucená poslušnost střídaná občasným vzdorem. Cíl, do kterého chci školu směřovat, je především v samostatnosti žáků, v přirozené tvořivosti a možnosti svobodné volby. To jsou pilíře **vnitřní motivace** - já chci - ne, já musím. Důležitým úkolem učitele je odhadnout míru svobody a prostoru pro samostatnost žáků. Prostředí důvěry a tvořivé práce stojí především na osobnosti pedagoga, který se také vzdělává a pracuje na sobě. Naše škola letos hostila dva lektory: dětského psychologa Jiřího Haldu a lektorku emoční inteligence Jitku Ševčíkovou. Za týmovou spolupráci bych chtěla ocenit i své kolegyně zejména při projektech „Čtenářské ostrovy“ a „Medový den pro maminky.“ Kompletní fotodokumentace akcí je na školním webu www.skolavacenovice.cz.

Jak to vypadá v praktických krocích?

Na setkávání žákovského parlamentu probírám plánované akce se zástupci jednotlivých tříd. Řešíme např., co pořídíme do školy za

společně vydělané peníze z vánočního jarmarku, jaké jsou možnosti mít ve škole nějaké zvířátko, jakou podobu dát určité školní akci atd. Musím říct, že pro mě bylo někdy překvapivým zjištěním, s jakou zodpovědností tato rozhodování probíhají. Se vzájemným respektem se mladší žáci učí od starších prezentovat a sdílet své myšlenky. Výsledkem snahy spolupracovat a podílet se na činnostech školy je také vydávání školního časopisu, kterého se ujali žáci 5. ročníku - především dvě obětavé žákyně Klára Křížková a Valerie Výletová. Není v něm nouze o krátké slohové příběhy, rébusy, doplňovačky nebo vtipy.

Při podpoře obecních aktivit jsme si vzali pod patronát studnu „Hornicu“. Přála bych si, aby pro nás byla metaforou- studnicí inspirace a radosti pro naši práci. Celý školní rok se také nesl v duchu „sběratelském“. Papír, elektrospotřebiče, použité baterie, vršky... vše se sbíralo, aby se dalo směnit za pár smajlíků a dobrý pocit, že můžeme přírodě pomáhat. Recyklohraní s firmou Asekol přineslo body škole a dalo se za ně „nakoupit“ např. sportovní náčiní. Nasbíranými vršky od plastových láhví jsme podpořili Natálku z Vracova, která si díky zapojení škol může dopřát pobyt v lázních. Chtěla bych také poděkovat i ostatním občanům a sdružením, kteří nám vršky nosili do školy.

Živlu země jsme se věnovali třídními projekty i úklidem lesa. Dále účasti na výstavách kyjevského Slovácka v pohybu: „Půda je živá“ a „Malujeme barvami země“ pořádanou muzeem v Hodoníně. Z výtvarných soutěží bych ještě vzpomněla 1. místo žákyně druhé třídy Lindy Veverkové v Toulkách za zvěř, které pořádalo myslivecké sdružení. Místnímu sdružení myslivců patří poděkování za uhrazení autobusu, kterým jsme na výstavu trofejí i dětských obrázků mohli přijet.

Své vědomosti si v květnu žáci 5. ročníku ověřovali při druhém pokusném testování z předmětů matematika, český jazyk a anglický jazyk. Bylo především zaměřeno na technickou podporu k zajištění celoplošného testování, které proběhne tzv. naostro příští školní rok.

Tři žáci z 5. třídy reprezentovali naši školu v matematických znalostech na okresní Pythagoriádě v Hodoníně. Výborný výsledek přivezla Klárka Křížková.

To, že jsou naši žáci velmi houževnatí a mají spoustu svých aktivit, svědčí o jejich bohaté zájmové činnosti. Pro některé není problémem přeběhnout z hudebky do výtvarky a pak hurá na břišní tance. Energie a nadšení, které můžeme my dospělí už jen obdivovat, dětem rozhodně nechybí. Se zaujetím nám ve škole vypráví o hasičském kroužku, včelaření, fotbale, šachách, o výletech klubu Psí, či vystoupeních malých folkloristů z Oskorušky.

Těšíme se na dvacet nových prvňáčků, kteří od září posílí naše řady. Současným „pátákům“ přeju, ať jsou jejich další školní léta provázená snahou, tvořivostí, vírou ve své schopnosti a sny.

Krásné a pohodové léto přeje

Mgr. Liběna Lisá

50. výročí ČZS Vacenovice

ZŠ Medový den-sosáčkama sosáme

ZŠ Medový den

ZŠ Olympiáda

ZŠ Pohoštění pro návštěvníky akcí

Roku 1957 byl založen Český zahrádkářský svaz jako zájmová organizace sdružující lidi se zájmem o přírodu, pěstování ovoce, zeleniny a zvelebování svého okolí. Ve své době zahrádkaření spočívalo v budování zahrádkářských kolonií (s nadsázkou se dá říct, že se mohlo jednat o jediný způsob, jak zachovat zavedené tramské osady, které byly rušeny). Toto platilo spíš v okolí větších měst, na vesnicích zahrádkářské kolonie byly obnovené záhumenky - ale v menším rozsahu.

U nás ve Vacenovicích byla Základní organizace ČZS založena v roce 1963, k založení této organizace vedl záměr pana Kosteleckého věnovat se sadařství a ovocnářství. Jako první zahrádkářská kolonie byla tehdejším JZD vyčleněna lokalita Hantále. V místech, kde byly záhumenky. Jako kuriozitu bych uvedl, že člen ČZS, kterému byl přidělen pozemek na polovic se soukromníkem a nečlenem JZD, vznikla povinnost odvádět dávky. Tehdy po něm bylo požadováno 72 vajec, které měl odevzdat v prodejně u pana Hanáka. Tento případ byl pouze omyl. V žádném případě se nedá říct, že by povinnost odvádět dávky vznikala se vstupem do ČZS. Od pěstování ovoce a zeleniny se postupem času zahrádkaření přesouvalo směrem k vinařství a vinohradnictví, tato specializace vedla k vybudování Vinohrádek jako zahrádkářské kolonie, tady ZO ČZS zajišťovala společné obdělávání v plném rozsahu. Z tohoto postupem času zůstalo pouze u chemického ošetření vinic. Svým způsobem je tento druh hospodaření v okolí jedinečný a sousedními vinaři záviděný.

Současná situace ZO ČZS Vacenovice by se mohla zdát nejistá, věkový průměr členské základny rok od roku stoupá a mladým se k zahrádkářům moc nechce, spíš to vypadá, že se členství dědí.

V roce 2013 oslaví zahrádkáři ve Vacenovicích 50. výročí od svého založení. Jako organizace s největší členskou základnou v obci má před sebou jistě dlouhá léta další činnosti. Při pohledu na nově budované sady na polích v okolí Vacenovic si troufám říct, že se může opakovat historie, co se náplně činnosti týká, tedy sadařství a ovocnářství spolu s vinařstvím a vinohradnictvím jako hlavním pilířem činnosti.

František Ilčík

Včelaři

V minulém roce oslavil přítel, jak se mezi včelaři oslovujeme, Antonín Novák 80 let. Všem ve Vacenovicích je dobře znám. Jeho med kupujeme již přes 60 let, tak dlouho včelaři. Rovněž je obdivuhodné, jak dlouho se staral o všechny včelaře v obci, když zastával roli důvěrníka dlouhých čtyřicet let. Za dlouholetou starost jsme mu poděkovali na výroční schůzi v Kyjově, kde pan Novák předával funkci důvěrníka svému nástupci Ing. Exelovi. Přejeme panu Antonínu Novákovi ještě hodně zdraví a sil a včeličky ať se mu nerojí a nanosí hodně medu.

Med je potravinou s léčebnými účinky:

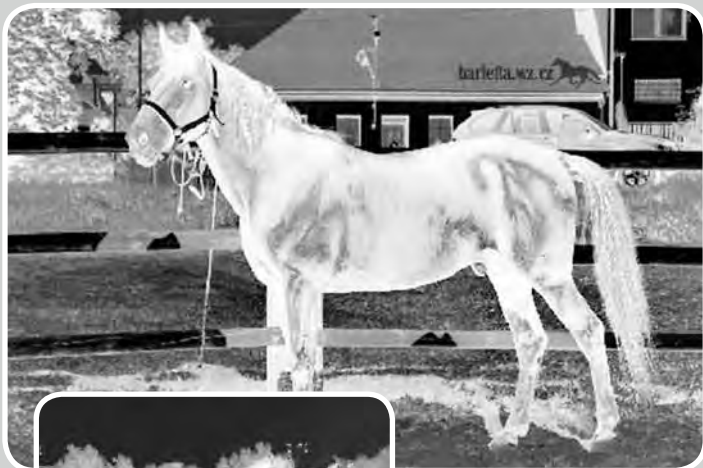
- působí antibakteriálně a protizánětlivě
- podporuje trávení
- posiluje nervy
- posiluje srdce
- urychluje hojení ran
- lehce stravitelným cukrem dodává tělu okamžitě využitelnou energii
- zbavuje organismus jedů

V našem kraji jsou nejčastější:

- **Med z řepky** ten je žlutý až citronově žlutý, krystalizuje během několika dnů po vytočení. Obsahuje brasiny, látky s protirakovinnými účinky.
- **Med akátový** má v důsledku mimořádně vysokého obsahu fruktózy výrazně sladkou chuť s jemným typickým aromatem. Vysoký obsah fruktózy způsobuje i dlouhou dobu tekutosti tohoto medu. Akátové medy se vyznačují nejnižší enzymovou aktivitou.

- **Med lipový** má výraznou vůni i chuť po mentolu a v důsledku této vůně a příchuti vzniká při jeho konzumaci lehce nahořklý pocit. Je čirý a má světle žlutou barvu s lehce nazelenalým odstínem. Ve směsi s medovicí je až oranžově žlutý. Lipové medy mají vysokou enzymovou aktivitu.
- **Med květový**, snadno stravitelný díky vyššímu obsahu hroznového a ovocného cukru. Je velice ceněn v lidovém léčitelství. Je čistým koncentrátem nektaru z květů různých druhů hmyzosnubných rostlin, v převážně většině léčivých. Proto se mu také občas říká nektarový nebo polyflorální.

Včelaři z Vacenovic

Starfighter LM

Jmenuji se Starfighter LM, ale klidně mi říkejte Faňo, Fanoušku nebo Fando. Chtěl bych se vám jen představit, protože už je to více jak rok, co jsem byl k vám do Vacenovic přiveden k novým majitelům Šťastným - ale abych začal od začátku.

Narodil jsem se v Holandsku a jsem klusák, což znamená, že jsem koník, který běhal klusácké dostihy. Při takových závodech jsem byl zapřažen do sulky, ve které seděl můj jezdec. Závodit jsem začal ve dvou letech, to jsem ale za moc nestál. Čím jsem byl však starší, tím jsem byl lepší a lepší a vydělal dost, abych patřil mezi ty nejlepší. Do svých dvanácti let jsem startoval ve 107 dostizích po celé Evropě. Poslední dva roky mě trénoval pan Jaromír Kotásek v Ratíškovicích a závodil jsem v Česku, Maďarsku a na Slovensku. I zde jsem měl několik vítězství. Po sezóně se můj bývalý majitel rozhodl, že už bych měl mít zasloužený odpočinek, a tak jsem se stal vlastně důchodcem. Jsem tomu moc rád. Procházky po zdejších okolí stojí opravdu za to. Víím, že někteří na mě nadávají, že šlapu po lesních cestách, ale já jsem v lese moc rád, rozhlížím se po okolí a pomalu zapomínám na každodenní trénink a dostihy. Naši mi sice postavili ohradu, ale když mně se tam nelíbí, protože mám rád společnost. Ještě že mě tam pouští, jen když není jiná možnost a na procházku není čas.

Když už jsem v ohradě, tak jsem moc rád, když za mnou někdo přijde a donese třeba jablíčko nebo mrkvičku (ale nic víc, protože to mě pak bolí břicho) a dělá mi společnost.

Rád bych se vám předvedl, a tak moji paničku napadlo, že bych mohl občas povozit místní děti, samozřejmě za doprovodu rodičů. Tak pokud budete mít zájem, budu se na vaši návštěvu moc těšit.

váš Faňo

Včelaři

Oddíl všestrannosti mladšího žactva TJ Sokol Vacenovice

V roce 2013 jsem se s žákyněmi oddílu všestrannosti zaměřila na nacvičování sestav, k účasti na soutěži ve švindlovém víceboji a sportovní gymnastice. Nejdříve Župa slovácká pořádala soutěž ve švihadlovém víceboji a šplhu.

Děvčata pilně trénovala skákání přes švihadlo, sestavu i maraton ve skákání na čas. I když šplhání na tyči bylo ze začátku pro některá děvčata obtížné, zdokonalila se tak, že nakonec získala i cenné medaile. V kategorii mladší žákyně I. zvítězila ve šplhu a obsadila 1. místo Anička Příkazská, v kategorii ml. žákyně II. získala 2. místo Tereška Matyášová. V celkovém umístění ve švihadlovém víceboji obsadila 2. místo Martina Grufíková v kategorii ml. žákyně III. V této kategorii ve šplhu na 2. místě skončila Kateřina Brhelová. Pilný trénink se nakonec vyplatil a děvčata byla se svým umístěním spokojená.

Župní soutěž všestrannosti ve sportovní gymnastice se konala v dubnu 2013. Opět jsme měly horká želízka v ohni - Terešku Matyášovou a Aničku Příkazskou. Děvčata soutěžila ve cvičení sestav - prostná, hrazda, lavička a v přeskoce. Stříbrnou medaili ve své kategorii získala Tereška Matyášová a Anička Příkazská získala medaili bronzovou. Pěkně zacvičila i děvčata Michaela Nedvědícká, Natálka Grufíková a Valerie Výletová. Jako družstvo získala v celkovém hodnocení 3. místo.

Všechna děvčata si odnesla nejen odměnu a diplomy, ale i pěkné sportovní zážitky. Určitě se budou těšit na další sportovní rok, ve kterém ještě svoje sestavy vypilují a získají opět ta nejlepší ocenění.

Za TJ Sokol Vacenovice Marie Řiháková

Z činnosti šachového klubu

Šachový oddíl Kvasaco Vacenovice dokončil sezónu podle očekávání. Naše „A“ mužstvo sice v Okresním přeboru I. nepostoupilo do bojů o play off, ale v ne příliš populárním play out mezi čtyřmi mužstvy, dokázalo 2x zvítězit a 1x těsně prohrát s Kyjovem B, což znamenalo v tabulce o udržení konečné 1. místo. V celkovém pořadí této soutěže, zakončilo naše nejsilnější mužstvo sezónu na sympatickém 5. místě. Během roku se nám podařilo získat velmi silnou oporu v podobě Martina Londina z Vracova. Tento hráč nastoupil do rozehrané soutěže až po novém roce (jak dovolují pravidla), přesto mužstvu pomohl k dobrému výsledku. Stabilně za „A“ mužstvo nastupovali - Josef Šebesta a Radomír Nykl (oba Vracov), Jiří Neduchal a Lukáš Macek (Vacenovice), Jaroslav Chrbolka a Jiří Náplava (Milotice), Jiří Blaha a hostující Martin Kladňák (Ratíškovice) a občas nám také pomohl „domácí“ Václav Křížka a již zmiňovaný Martin Londin.

Foto ze zápasu „A“ mužstva proti Hodonínu

Dále jsme poprvé během velmi krátké doby od vzniku našeho klubu postavili i „B“ mužstvo, které hrálo Okresní přebor II. Z celkového počtu 6 mužstev dosáhlo „béčko“ na bronzový stupínek. V tomto mužstvu se představila celá plejáda zbývajících hráčů našeho klubu. Hlavní oporou byl a lví podíl na celkovém umístění měl na 1. šachovnici hrající Josef Šebesta a také handicapovaný šachista z Ratíškovic – Richard Bureš. Svými dobrými výkony pak přispěli k výsledku Jirka Blaha s Petrem Bělíkem a Jaroslav Chrbolka. Z domácích se v mužstvu představili - František Synek, František Bezucha, Václav Křížka a Jiří Bábiček. Ve dvou případech se v mužstvu objevil nehrající kapitán Martin Macek, leč mužstvu nepřinesl žádný bod.

Rozbor partie po vítězném utkání „B“ proti Kněždubu

Jelikož šachy nehrají jen dospělí, snažili jsme se do svých řad přilákat také děti. Oproti jiným kroužkům je u nás výuka šachové hry bezplatná. Děti platí pouze registrační poplatek. Výuka probíhá každý pátek vždy od 16:00 do 17:30. Z původního počtu 10 dětí vydrželi u šachové hry pouze 3 kluci. A to - Petr Fridrich, Roman Novák a Lukáš Svoboda. Kluci jsou šikovní a již po půl roce výuky se zapojili do individuálních dětských turnajů v Rajhradě, Kyjově a Ratíškovicích, kde získávali své první body a zkušenosti. Během roku jsme doplnili dětský tým o 3 děti z Vracova a tak se vacenovické děti představily vůbec poprvé v soutěži družstev. Bylo to na Krajském přeboru mladšího dorostu v RAPID šachu, kde jsme skončili z 13 mužstev na 11. místě. Byla to vůbec první zkušenost v soutěži družstev a děti si nevedly vůbec špatně. Během roku k nám začal také jezdit Aleš Klímanek z Koryčan, který do té doby působil v Ratíškovicích. Jeho odchodem na gymnázium do Kyjova se situace zhoršila, a tak jsme mu nabídli možnost jezdit trénovat k nám. Aleš toho využil a v současné době je již našim 8. registrovaným dětským hráčem. V příští sezóně chceme toto dětské družstvo zapojit do krajského dorosteneckého přeboru v praktickém šachu, aby i Vacenovice měly stabilně své zastoupení na krajské úrovni. Ostatně jsme v Ratíškovicích sklídili velkou pochvalu od trenérů z Kuřimi, kde se dětskému šachu velmi daří.

Lukáš Macek na turnaji šachových nadějí – Frýdek Místek

Družstvo dětí v krajském přeboru proti Kuřimi B

Mezi dospělými šachisty reprezentovali náš klub v individuálních soutěžích především Jirka Neduchal a Josef Šebesta v Budches cupu, který probíhá pravidelně každou poslední sobotu v měsíci v Kyjově v pivnici Budvarka a v neposlední řadě také Lukáš Macek, který se letos opět zúčastnil Mezinárodního turnaje ve Frýdku Místku, který nese název **Turnaj šachových nadějí**. Zde se během velikonočních prázdnin utkal v 8 kolech s vrstevníky nejen z Česka, ale také z Běloruska a Ruska a v turnaji skončil na 27. místě ze 49. dětí. Turnaj je velmi náročný a konkurence je obrovská. Děti z bývalých Sovětských republik předváděly skvělou hru a Lukáš to neměl vůbec lehké.

ŠK Vacenovice uspořádal mezi vánočními svátky II. ročník turnaje pro neregistrované hráče, kterého se zúčastnilo 11 dospělých a 9 dětských hráčů. Touto akcí se snažíme přiblížit šachovou hru i širší veřejnosti. Během prázdnin bychom chtěli uspořádat také turnaj pro registrované hráče, a vzdát tak holt již zemřelému zakladateli klubu p. Františku Ingrovi. V současné době máme 24 členů a díky velké propagaci členská základna neustále narůstá. V letních měsících se koná řada individuálních turnajů a někteří naši členové se zcela jistě objeví na soupiskách alespoň některého z nich. Ten nejbližší se koná na konci června v Brně a poté začátkem července v Průšánkách.

Více si lze přečíst na našem blogu: www.sachyvacaenovice.blog.cz

Za ŠK Vacenovice – Martin Macek

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice

První pololetí letošního roku se asi pro všechny neslo trochu nestandardně. Dlouhá, pocitově až téměř nekonečná zima, hezkého jara jsme se také téměř nedočkali a jak bude ten letošní rok, co se týká počasí, pokračovat dál, je zatím ve hvězdách. Přes nepřízeň počasí jsme kolem sebe mohli pozorovat, že příroda je mocná a ve většině případů se dokázala s tímto stavem vyrovnat a dohnat opožděný příchod jara. Také člověku nezbyvá nic jiného, než se vývoji počasí podřídít a upravit své aktivity dle možností a podmínek v daném období. Ne jinak tomu bylo i v činnosti občanského sdružení Sboru dobrovolných hasičů ve Vacenovicích.

Kolektiv mladých hasičů pod vedením Davida Rančíka, Marty Kalužové a Lenky Kristové se v žádném případě nedal dlouhou zimou nijak zaskočit a věnoval ji důkladné přípravě v tělocvičně v Miloticích. Náplň činnosti kolektivů malých hasičů je dána zejména plněním celoroční „Hry Plamen“, která má celostátní působnost.

Posláním hry Plamen je rozvíjet dětské znalosti, vědomosti a dovednosti jak v oboru požární ochrany, tak i v dalších oblastech jako je zdravotvěda, topografie, bezpečnost silničního provozu apod. Cílem hry je soutěžní formou podporovat celoroční činnost dětí, vytvářet podmínky pro jejich všestranný vývoj a smysluplné využití volného času. Vyhláškatelem všech soutěží hry Plamen je v České republice „Ústředí SH ČMS“. Tato hra byla mezinárodními dětskými a mládežnickými organizacemi zařazena mezi nejlepší mimoškolní aktivity dětí a mládeže v rámci celé Evropy. Ve Vacenovicích jsme moc podmínek pro činnost dětí v minulosti neměli. Podstatně se to změnilo vybudováním Hasičského areálu, což byl také jeden z hlavních důvodů jeho výstavby. V průběhu loňského roku se podařilo vytvořit výše zmiňovaný kolektiv malých hasičů, který začal ihned velmi dobře pracovat a pro letošní rok se již zapojil do celostátní hry Plamen. Po zimní přípravě v tělocvičně využily děti pár slunečních dní k jarní přípravě na areálu a pak jim již začala letošní sezóna. Úvod patřil halovým soutěžím v Dubňanech a ve Velké nad Veličkou, kde naše děti obsadily 7. a 11. místo. Nejvýznamnější dětskou soutěží prvního pololetí bylo Okresní kolo hry PLAMEN, které se konalo ve Vacenovicích a naše soutěžní družstvo obsadilo velmi pěkné 3. místo. Po okresním kole následovaly další soutěže v Místřině a Petrově, kde se již

tak nedařilo, přesto patří celému kolektivu za jejich výkony velké poděkování. K činnosti dětí je nutno dodat, že jejich náplní nejsou jen soutěže, ale také výlety, pořádání drakiády apod. Jsme velmi rádi, že činnost na úseku mládeže se nám podařila velmi dobře rozběhnout a budeme potěšeni, pokud se najdou další zájemci z řad dětí od 6 do 15 let, které se do této činnosti zapojí.

O poznání horší výsledky v 1. pololetí letošního roku oproti dětem má soutěžní družstvo mužů. Pro letošní rok jsme do soutěží postavili jen jedno soutěžní družstvo, sestavené převážně z původního „B“ týmu Vacenovic. Jeho výkonnost však zatím nesnese přísnější kritéria a ztrácí se v okresním průměru. Pro zlepšení výsledků v požárním sportu a navrácení Vacenovic na přední pozice v rámci republiky, tak jak bývalo dlouhá léta zvykem, není jiné cesty než získání nových členů do soutěžních družstev. Velmi rádi mezi sebou uvítáme nové, pohybově nadané zájemce o požární sport z řad chlapců a děvčat ve věku od 16 let. Nabízíme jednak atraktivní sport, pro který máme vytvořeny dobré podmínky a kompletní zázemí a také možnost dalšího sportovního a kulturního využití.

Přes nepřízeň počasí v uplynulém období byla činnost naší organizace celkem bohatá. Obsahovala odzimování našeho areálu a jeho údržbu po zimním období, provedli jsme sběr kovového šrotu po obci. Poslední dubnovou sobotu jsme uspořádali soutěž v požárním sportu, III. ročník „APRÍL CUP Vacenovice“ za účasti 34 soutěžních družstev. Odpoledne se konal pro děti hojně navštěvovaný „Rej čarodějnického dorostu“ a večer pak následovala taneční zábava spojená s pálením čarodějnic se skupinou PRINZ. V průběhu května

jsme byli spoluorganizátoři okresních kol v požárním sportu dorostu a dospělých a Okresního kola hry PLAMEN, které se konaly na našem areálu. V období kdy tento článek vznikl, jsme byli v plné přípravě IV. Dětského dne na „Hasičském areálu“ a také v přípravě největší naší plánované akce na 1. pololetí „BIERFEST VACENOVICE 2013“. Bierfest je plánován na 29. 6. 2013, v nabídce pro ochutnání bude 20 druhů piv a další bohaté občerstvení. Na večer je plánována taneční zábava se skupinou GENERACE.

Z výše uvedených řádků je zřejmé, že činnost naší organizace je i v letošním roce velmi pestrá a bohatá. Naši snahou je vytvářet podmínky pro volnočasové aktivity dětí a mládeže a také máme zájem o společenské využití našich spoluobčanů. Velmi rádi mezi sebou přivítáme nové členy, kteří by měli zájem podílet se na této činnosti.

Sbor dobrovolných hasičů Vacenovice přeje všem svým spoluobčanům hodně pohody do druhého pololetí letošního roku, krásné léto a mnoho hezkých zážitků.

Více informací o naší činnosti naleznete na

www.sdhvacenovice.cz

Pavel Bábík, Starosta SDH Vacenovice

Mladší žáci

Zadní řada zleva: Novák Zdeněk st., Uříčář Libor, Koutský Stanislav st.

Horní řada zleva: Koutský Stanislav ml., Uříčář Jakub, Dobeš Adam, Přecechtěl David, Kožík Richard, Zemánek Petr, Marcián David, Herník Martin, Horáček Petr

Dolní řada zleva: Blaha Rostislav, Plášek Radim, Lisý Jáchym, Leskovan Tomáš, Petrucha Patrik, Kunka Michael, Sukup David, Horáček Jan

Leží: Vacenovský Jakub, Novák Zdeněk ml.

Starší žáci

Horní řada zleva: Šťavík Jiří, Marcián David, Cigánek Petr, Herník Martin, Novák Zdeněk st., Milěř Martin, Batěk Adam, Uříčář Libor

Dolní řada zleva: Novák Zdeněk ml., Přecechtěl David, Leskovan Tomáš, Dobeš Adam, Kožík Richard, Koutský Stanislav, Uříčář Jakub, Příkaský Martin

Leží: Bábíček Lukáš

SK MOGUL Vacenovice

V neděli 16. 6. 2013 se konal IV. ročník turnaje v kopané mladších a starších přípravků „O pohár starostky obce Vacenovice“. Jedná se o ročníky mladší 2004 a starší 2002. Při nádherném počasí se sešlo 15 týmů z okresu Hodonín a jeden zástupce ze Slovenska, z obce Kúty. Turnaj byl náročný na přípravu, ale myslím, že se zdařil po všech stránkách. Naši kluci v kategorii mladších vybojovali 5. místo (získali 9 bodů – 3x vyhráli a 4x prohráli). Mladší příprava hrála bez svých největších opor, kteří zaskakovali za starší přípravku. Vítězem kategorie mladší přípravy se stal Nesyt Hodonín. V utkání kategorie starší přípravy jsme měli dva zástupce – A tým a B tým. A tým se umístil na druhém místě, kdy v pěkném zápase s Veselím n. M., které celý turnaj vyhrálo, prohrál náš tým až v závěru 2:3. V posledním zápase s RSM Hodonín byli kluci unavení z předchozího zápasu s Veselím, které je stálo moc sil. B tým se umístil na 7. místě s 5 body (jedna výhra, 2 remízy).

Tímto bych chtěl poděkovat všem sponzorům: Pekařství Marcián Jiří Vacenovice, Color spektrum Hodonín – výroba barev, Mléčný bar Hodonín, Vinařství Krist Milotice, Pivovar Ratíškovice. Nesmím opomenout poděkovat všem rodičům, kteří se na akci podíleli a hlavně celému obecnímu úřadu Vacenovice, bez kterého by tato akce se nevydařila.

Luděk Mírovský

Fotbalový oddíl SK Mogul Vacenovice sezóna 2012/13

Jarní část ve fotbalovém oddílu byla zahájena výměnou registračních průkazů, v současné době je ve FAČR registrováno 107 aktivních hráčů a členů fotbalového hnutí v našem oddíle.

A muži – pracovalo ve složení: trenér Mořický Vladimír, as. trenéra Broda Luděk, vedoucí Kašík Přemysl, masér Konečný Petr

B – muži – pracovalo ve složení: trenér Synek Martin, asistent Frolec Radek st.

Dorost – trenér Jašík Marek, vedoucí mužstva Macháček Michal

Družstva žákovské a přípravky společné s Ratíškovicemi:

V realizačním týmu pracují z našeho oddílu: šéftrenér Mírovský Luděk, trenéři Novák Zdeněk a Mišík Marek, vedoucí Koutský Stanislav a Plášek Martin

Umístění našich mužstev v soutěžním ročníku 2012/13

kategorie	soutěž	místo	Z	V	R	P	skóre	body
muži A	1.B třída	8.	25	9	5	11	50:47	32
muži B	IV. třída	2.	28	19	4	5	82:35	61
dorost	OP	4.	24	11	5	8	59:57	38
žáci starší	1. třída	10.	22	5	2	15	37:129	17
žáci mladší	1. třída	2.	22	14	3	5	109:46	45
přípr. starší A	OP	2.	16	13	0	3	147:52	39
přípr. starší B	OS	5.	18	8	3	7	95:83	27
přípr. mladší	OP	1.	16	16	0	0	269:32	48

Na brankách se podíleli:

Střelec 2012/13	Muži		dorost	žáci		Přípravka		
	A	B		starší	mladší	St. A	St. B	mlad.
Nedvěd Zdeněk	13							
Sladký Miroslav	5	2						
Bařák Marek	3	3						
Vacenovský Tomáš	2							
Jakubiček Michal	2	3						
Příkazský Radek	3							
Příkazský Milan	4	1						
Grufík Jiří	2							
Kotásek Jan	1							
Bařák Václav	1							
Voříšek Tomáš R	2	2						
Knotek Tomáš	2		7					
Šrédl Pavel	6	12						
Školař Jan		15						
Anovčín Josef L		10						
Macek Jakub		12						
Neduchal Jakub		3						
Šimeček Viktor		4						
Novotný Miroslav		3						
Špaček Martin		1						
Bolf Zbyněk		3						
Staša Radim		2						
Chvátal Miroslav		1						
Novotný Zdeněk		2						
Nešpor David			17					
Krist Martin			16					
Bábíček Jakub			3					
Lunga Roman			5					
Polách Marek			2					
Pavlík David			1					
Korčák Petr			1					
Krist Marek			1					
Spěvák Michal R			1					
Milěř Martin			5	21				
Petrucha Patrik				8	15	68		
Mačuda David R				1				
Příkazský Martin R				1				
Neduchal Adam M				1				
Antoš David M				1	7			
Brázdil Petr				1				
Cigánek Petr R				1				
Herník Martin R				1	1			
Marcián David					48			
Zemánek Petr					9			
Koutský Stanislav				1	7	20		
Přecechtěl David R					11			
Uřičář Jakub R					3		1	
Lisý Jáchym					2			
Plášek Radim					1	9	20	
Horáček Petr R						18		
Mišík Martin						5	8	39
Dobeš Adam R					1			
Blaha Rostislav						6		

Kunka Michael	R					2	5		
Horáček Jan	R						1		
Kordula Gília	R						1	6	
Sukup David	R					1	4	6	
Vacula Viktor	R						10	6	24
Ondrouch Šimon	R							10	
Chvátal Daniel								1	
Šupálek Michal	R							10	
Bílek Lukáš	R							5	
Lunga Tomáš	R							14	
Šural Vít								8	
Šural Jakub									36
Gasnárek Matěj	R								45
Václavík Petr	R								11
Koutský Roman									13
Hajný Filip									35
Koplík David	R								9
Toman Vojtěch	R								9
Beneš Roman	M								25
Pospíšil Lukáš									3
Krist Ondřej	M								11
Příkazský Šimon									8
vlastní		1				1			1
kontumace		3	3						
celkem:		50	82	59	37	109	147	95	269

Hráč mateřského oddílu: L – Lužice R – Ratíškovice M – Milotice.

Podařilo se dokončení výstavby šatny a její zprovoznění pro B-mužstvo, upravil se sklad a místnost správce stadiónu, vybudovalo se osvětlení tréninkové plochy a provedlo se doplnění klubovny chybějícím gastronomickým vybavením. Nejblížeším cílem v péči o sportovní zařízení bude provedena letní údržba travnaté plochy hlavního hřiště, která potrvá od 24. 6. - 26. 7. 2013.

V průběhu dalšího období by jsme provedli výměnu oken a zateplení u šaten a obměnu šatnového zařízení.

Podzimní část nového ročníku 2013/14 bude zahájena v krajských soutěžích 11. srpna, předcházet bude předkolo a 1. kolo Krajského poháru 28. července, u okresních soutěží bude zahájen nový ročník o týden spíše tj. 4. 7. 2013 a předcházet mu bude taky okresní pohár 28. 7. 2013.

Další podrobnosti budou známy až při losovacím aktivu, který se bude konat 28. 6. 2013 u JmKFS a 3. 7. u OFS. S programem vás budeme informovat prostřednictvím infokanálu a naší webové stránky.

Výbor SK Mogul děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu ročníku 2012/13 podíleli při zabezpečení chodu a činnosti klubu buď finanční, materiální pomoci nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života ve Vacenovicích a zejména všem sponzorům, Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm. Přejeme všem hráčům, členům realizačních týmů a samozřejmě všem příznivcům vacenovické kopané příjemné prožití letošní dovolené a hodně elánu a chuti do nastávající sezóny 2013/14.

Steinhübel Marián, sekretář SK Mogul Vacenovice

Postup týmu SK Mogul Vacenovice B

Jak to všechno začalo?

Hodně kluků se po odchodu z dorostu neuchytilo v A mužstvu a to znamenalo zdánlivý konec jejich fotbalové kariéry. Pak se ale v hlavě Radka Frolce mladšího zrodil nápad založit ve Vacenovicích B tým. Sehnal dostatečný počet lidí, kteří byli ochotni za „Běčko“ hrát, sehnal trenéra Jana Štastného, seznam jmen předložil členům výboru a ti odsouhlasili vznik nového týmu.

První sezona byla, jak se říká, „na rozkoukání“. Za 28 zápasů jsme získali jen 38 bodů a s konečným skóre 43:51 jsme skončili až na desátém místě. Do naší druhé sezony se stanovil jasný cíl - musíme postoupit nebo se B tým zruší. Ze začátku nové sezony nás vedl František Petrucha, tým však postupně převzal Martin Synek. Po patnácti odehraných zápasech podzimní části sezony 2012/2013 jsme byli na druhém místě s třiatřiceti body a skóre 47:26, postup tedy vypadal nadějně.

V jarní části přišlo několik klopýtnutí v podobě domácí prohry s Archlebovem a několika zbytečných remíz s Ježovem, Vřesovicemi, Veselím nad Moravou a Věteřovem. Ostatní zápasy jsme však vyhráli a tři kola před koncem sezony jsme byli na třetí příčce za Mikulčicemi a Čejčí. Čekal nás veledůležitý zápas právě proti Čejči, která by si v případě výhry zajistila postup do III. třídy.

Vypjatý zápas se nám díky dvěma brankám Pavla Šrédla podařilo vyhrát, za vítězstvím nás hnali také fanoušci, kterých došly přes dvě stovky a všichni nás celý zápas hlasitě povzbuzovali.

Dvě kola před koncem soutěže tak byl mezi námi a mužstvem z Čejče jednobodový rozdíl. Druhá Čejč zatím nasbírala padesát šest bodů, my jsme jich získali padesát pět. Zbývala nám odehrát poslední dvě kola, Čejč čekal poslední zápas, doma přivítala Vřesovice a předpokládala se výhra domácích.

Pro postup jsme tedy potřebovali za týden vyhrát v Hrubé Vrbce a pak doma porazit Suchov.

Do Hrubé Vrbky nás jel podpořit také autobus plný našich fanoušků, kteří s sebou vzali vlajky, bubny, trumpety a samozřejmě i víno. Hned od začátku zápasu bylo jasné, který tým má navrch a naše následná vysoká výhra v poměru 7:0 byla zasloužená. Čejč své poslední utkání sezony také zvládla, stále na nás měla náskok jeden bod a bylo tedy jasné, že o postupujícím z druhého místa v tabulce se rozhodne až v posledním kole. Jen výhra v posledním zápase nám měla zajistit postup.

Na domácí půdě nás čekal zápas proti Suchovu. Opět dorazilo hodně našich fanoušků, odhaduje se kolem tří set. Na lavičce nám chyběl náš tradiční lodivod Martin Synek, který si na stejný den naplánoval svatbu. Jeho úlohu převzal Radek Frolec starší, který se tak stal hrajícím trenérem.

Hnání touhou po postupu jsme deklasovali fotbalisty Suchova 5:0. Vítězství nám zařídili Pavel Šrédla, autor tří branek a Miroslav Sladký, který se trefil dvakrát. Na závěr posledního zápasu přijel ze své svatby i náš trenér Martin Synek, v té době už čerstvý „ženáč“, se svojí nevěstou Lucií. Vysoká výhra nás posunula na druhou příčku, o dva body jsme přeskočili Čejč a s konečným skóre 82:35 postupujeme do III. třídy spolu s prvními Mikulčicemi B. Po závěrečném hvizdu rozhodčího celá lavička, včetně již přítomného trenéra Synka, vběhla na hrací plochu a bujaré oslavy mohly vypuknout. Společně s fanoušky se slavilo na hřišti a následně pak po celých Vacenovicích až do časných ranních hodin.

Za třináct zápasů v jarní části sezony jsme dokázali vstřelit pětatřicet branek a dostali jsme jich jen devět. O postupu rozhodl, kromě branek nejčastějších střelců Školaře, Macka a Šrédla, především týmový duch, kolektivní výkon a jistota, že se můžeme kdykoliv opřít

jeden o druhého jak na hřišti, tak mimo něj. Za celou uplynulou sezonu se na hřišti v dresu B týmu Vacenovic objevilo přes třicet hráčů (seznam jmen pod článkem) a nikdy si nikdo nestěžoval, že nehraje a hrát by měl.

Kromě postupu stojí určitě za zmínku i to, že se dostavěla nová kabina pro B mužstvo, na jejíž výstavbě jsme se samozřejmě podíleli i my, hráči.

V dresu B-týmu Vacenovic se v uplynulé sezoně objevili:

Synek Martin, Broda Luděk, Kišša Lukáš, Frolec Radek st., Frolec Radek ml., Milěř Radek, Fidrich Michal, Špaček Martin, Chvátal Miroslav, Staša Radim, Novotný Miroslav, Novotný Zdeněk, Jakubíček Michal, Sladký Miroslav, Sladký Jiří, Šrédl Pavel, Macek Jakub, Školař Jan,

Šimeček Viktor, Příkazský Milan, Příkazský Radek, Bařák Marek, Bařák Petr, Šťastný Tomáš, Holeček Jiří, Neduchal Jakub, Voříšek Tomáš, Bolf Tomáš, Bařák Václav, Bolf Zbyněk, Kotásek Jan, Nedvěd Zdeněk, Anovčín Josef, Vacenovský Tomáš, Grufík Pavel, Chvátal Libor, Lunga Roman a Krist Martin.

Na závěr bych chtěl jménem B týmu poděkovat výboru SK Mogul Vacenovice, Obci Vacenovice a v neposlední řadě i všem, kteří nás podporovali a podporují. Věřím, že nás budete ve velkém počtu chodit povzbuzovat i na zápasy III. třídy, ve kterých rozhodně nehodláme hrát druhé housle.

Děkujeme

Miroslav Novotný

(přiložené foto z oslav postupu: Václav Mikulčík)

Starší a mladší přípravka

Starší přípravka

Zpětný odběr spotřebičů šetří surovinu a energii

Každou hodinu odevzdají Češi k recyklaci více než 2900 kilogramů vysloužilých elektrozařízení. Každý den putuje k ekologickému zpracování tisícovka ledniček a mrazniček. Tento výsledek řadí Čechy na páté místo mezi Evropany.

Díky tomu se nám daří nejen chránit životní prostředí, protože staré spotřebiče už nekončí na černých skládkách nebo dokonce pohozené na kraji lesa. Dosahujeme i významných úspor materiálů a energií.

Jen za rok 2012 se například recyklací vyřazených spotřebičů získalo železo na výrobu 13 000 osobních automobilů. Ušetřilo se 14 milionů litrů ropy. Uspořená elektrická energie by vystačila na rok všem obyvatelům zhruba dvacetitisícového města. A díky odbornému zpracování „vysloužilců“ neuniklo do ovzduší 290 000 000 tun CO₂, takže ozonová díra nad námi se dál zbytečně nezvětšila.

Ekologické aspekty jsou ostatně klíčovým důvodem, proč byl celý systém zpětného odběru spotřebičů v celoevropském měřítku vytvořen. Vycházel ze zkušeností skandinávských zemí. Postupně jej převzaly všechny „staré“ státy Evropské unie, po nich i ty nové včetně České republiky. A Češi jsou dnes mezi nováčky na špičce.

Motivační program ELEKTROWINU

K dosažení těchto výsledků významně přispěl i Motivační program kolektivního systému ELEKTROWIN. Do něj se mohou města a obce zapojit a čerpat z něj finanční odměny již šestým rokem. Od roku 2008, kdy jej ELEKTROWIN vyhlásil, z něj bylo vyplaceno už zhruba 13 400 000 korun.

Při splnění daných kritérií může obec získat z Motivačního programu až 100 000 korun za rok. Získané peníze obce využily podle vlastního uvážení a potřeb především k lepšímu zabezpečení sběrných dvorů a jiných sběrných míst, zkvalitnění jejich obsluhy, a tím současně ke zvýšení množství zpětně odebraných spotřebičů.

Co domácnost, to lednice

Z nedávného průzkumu vyplynulo, že se Češi neobejdou bez lednice. Alespoň jednu vlastní všechny domácnosti.

Průměrné stáří ledničky se dnes odhaduje na 14 let. Starých lednic a mrazáků se za posledních sedm let zbavila každá druhá česká domácnost. Přes tuto masivní obměnu čeká ale ELEKTROWIN ještě hodně práce.

Nezbytnou součástí každodenního života jsou i pračky, kterých v českých domácnostech slouží 4,1 milionu. Mezi další nepostradatelné pomocníky patří žehličky a rychlovarné konvice (po 3,9 mil.), nebo vysavače (3,8 mil.)

Většinu spotřebičů – lednice především – lidé používají, dokud fungují. Bez ohledu na jejich parametry, například spotřebu elektrické energie. Vzhledem k cenám elektřiny se ale může tempo výměny starých za nové významně zrychlit.

Největší žrouti energie

Zejména chladicí zařízení patří k největším domácím „žroutům energie“, protože jsou v chodu 24 hodin denně. Prostou kalkulací tak bude nejspíš stále více spotřebitelů docházet k závěru, že výměna staré lednice za novou přinese navzdory pořizovací ceně nakonec úsporu.

Ve zpětném odběru se každopádně budou tyto spotřebiče objevovat ještě dlouho poté, co se při prodeji nových přestane oddělně uvádět výše recyklačního příspěvku. K tomu dojde už v letošním roce. Až tedy přijdou při likvidaci na řadu skuteční veteráni, budou se velmi hodit finanční rezervy, jež ELEKTROWIN vytvářel v uplynulých letech. Jen tak bude moci být i tato likvidace skutečně ekologická.

Ještě stále někteří občané nepochopili účel sběrného dvora – černá skládka z června 2013 v ul. Borová

Ošetření stromů v rámci projektu Zdravé stromy pro zítřek

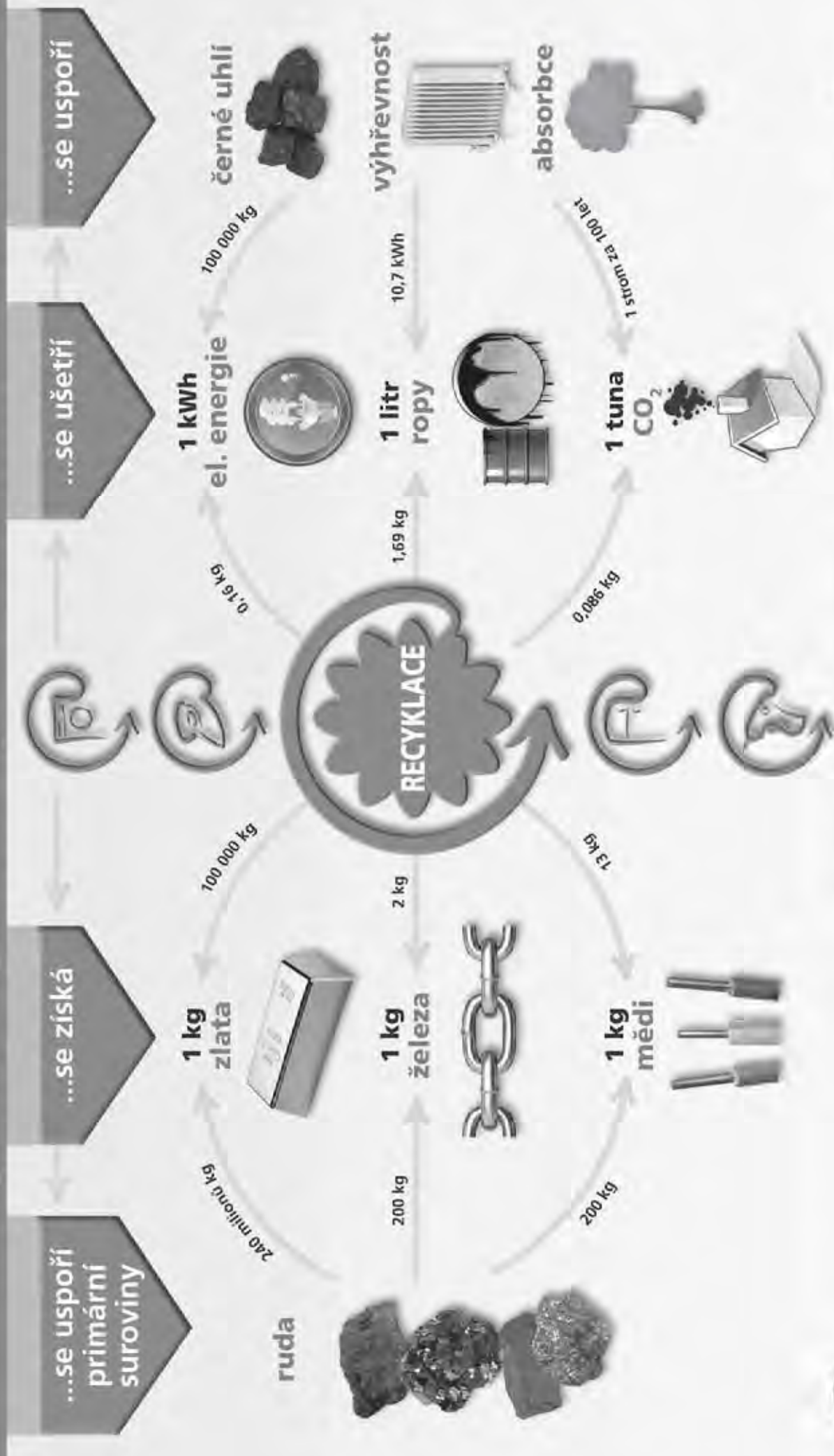

Mokřad

Nové zametací zařízení

Recyklací vysloužilých elektrozařízení...

Odevzdávat vysloužilá elektrozařízení
na místa zpětného odběru se opravdu vyplácí!

životní prostředí – náš společný zájem

!!! POZOR SOUTĚŽ !!!

OU A WEB STRÁNKY VACENOVICE VYHLAŠUJÍ SOUTĚŽ

O NEJHEZČÍHO DOMÁČÍHO MAZLIČKA

SOUTĚŽÍ SE VE TŘECH KATEGORIÍCH: PSI, KOČKY A OSTATNÍ
FOTOGRAFIE SVÝCH MILÁČKŮ POSÍLEJTE DO KONCE ČERVNA

NA ADRESU web.vacenovice@seznam.cz

V ČERVENCÍ SE FOTOGRAFIE VYSTAVÍ NA FACEBOOK - **CO SE DĚJE VE
VACENOVICÍCH**, KDE SE BUDE HLASOVAT AŽ DO ZÁŘÍ.

PRVNÍ TŘI V KAŽDÉ KATEGORII BUDOU ODMĚNĚNI
POUKÁZKAMI NA NÁKUP V OBCHODĚ S POTŘEBAMI PRO ZVÍŘATA

A TO V CENĚ 600 Kč 400 Kč A 200 Kč

SOUTĚŽIT MŮŽE KAŽDÝ OBČAN VACENOVIC

ZDE MÁTE NĚKOLIK FOTOGRAFIÍ PRO INSPIRACI

Den farnosti

Den farnosti - skvělá skupina Spod Budína

Den farnosti - skupina kněží Kerygma

Neckyáda

Neckyáda Natálie Lípová
a Lukáš Svoboda

MŠ Rebelové

Ukončení docházky v MŠ

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, 696 06 Vacenovice 243.
Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, Ing. František Novák,
Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v červnu 2013. Náklad: 500 kusů.
Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov.

Postup týmu SK Mogul Vacenovice B